

მარინა ბააზოვი
ციპოტა კოზლოვსკი

თავისუფალი უნივერსიტეტის მე

“ორ-ავნერი საქართველოში” - საგანმანათლებლო ქსელი
დირექტორი რაბი მეირ კოზლოვსკი

თბილისი 2012 (5772)

Dear readers!

In the book “The Torah tells me“, we will read about the creation, our forefathers; Abraham, Isaac and Jacob, the alliance between G-D and the Jewish nation and about the birth of the twelve tribes of Israel.

We will conclude this volume with reading about Joseph becoming the viceroy of Pharaoh, save Egypt from the 7 years of hunger and got back to his brothers.

The Torah is not only a book with nice stories, Torah it’s a lesson for life. The word “Torah” in Hebrew means direction, G-d gave us the Torah to direct us through our life.

It is significant that we will read the Torah and I wish you to be able to read the Torah in the original language, Hebrew. Meanwhile, I’m happy to present to you the “The Torah tells me” in Georgian with lovely illustrations.

I would like to thank “**The Rothschild Foundation EU**” for their financial support.

Particular thanks to the team that without them this book would not be published:
Mrs. Marina Baazov, Mrs. Tzipora Kozlovsky, Mrs. Svetlana Chachanashvili, Mrs. Sara Feinstein, Mrs. Salome Filpan, Rabbi Ben-Zion Israelshvili, Mr. Aharon Janashvili, Mr. Menachem Kozlovsky and the Illustrator Mrs. Devorah Kozlovsky (dmkoko@gmail.com).

Using this opportunity, I would like to pass my grateful thanks to the “**Or Avner foundation**”, “**The Leviov Foundation**”, and last but not least to **Mr. Michael Mirilashvili** for their ongoing support of the “Or Avner Jewish Day school” in Tbilisi.

Yours,
Rabbi Meir Kozlovsky

ժշկոտյանը նախնիներ!

ույնու. հոռուցումը ճիշտից հարցնումս Կրկնում ժշկո-
տյանը լսե մեծիցնողոտյանը! Էն տղան պե՛տս "տոտիս",
հոռուցումը լուրջումս հարցնումս Կրկնում զննող-
մս. լուրջումս տղա նախնիս, պե՛տս միտնումս լսե
միտնողոտյանը լսե ճիշտից-ճիշտից.

լուրջումս նախնիներ ուրախություններումս ճիշտ
"տոտիս մտնողոտյանը" լուրջումս. Էնտս նախնիներ
ոնումս լուրջումս միտնողոտյանը լուրջումս նախնիս
լուրջումս. Էնտս լուրջումս լուրջումս. Էնտս միտնումս
նախնիս.

Մեռողոտյանը ու. շունը լուրջումս լուրջումս Կրկնում, ուրախ-
ություններումս լուրջումս լուրջումս լուրջումս նախնիս
նախնիս.

Հոռուցումը. Էնտս լուրջումս լուրջումս. ճիշտումս
"տոտիս" նախնիս պե՛տս լուրջումս միտնողոտյանը.

Նախնիներ. լուրջումս լուրջումս! Էնտս լուրջումս
լուրջումս. Էնտս նախնիս լուրջումս լուրջումս. Էնտս
լուրջումս. Նախնիներ Կրկնումս ուրախումս.
Էնտս.

ბრტყბით
5

ზარტ
39

ნდას
14

ზადბლას
44

ლრს-ლრსა
26

ზარბრ
48

ზარტა
29

ბიკრტ
53

ზარბ სატა
32

ზადგამ
58

ბბლბბბ
34

ზარბი
62

ბერეშით

მოდით მიმოვიხედოთ ჩვენს ირგვლივ. მართლაც ხომ გასაოცარი სილამაზისაა ჩვენი სამყარო? ცისფერი ცა, მოკაშკაშე მზე, მოჭიკჭიკე ჩიტუნები... ამაყად დაგვცქერიან ცამდე აწვდილი ხეები. მინდვრები დაფარულია საოცარი ყვავილებით, რომლებსაც ლამაზი და ნაზად მოფარფარტე პეპლები დასტრიალებენ თავს. უდრან ტყეებში უამრავი ცხოველი ბინადრობს, ხოლო უზარმაზარი ზღვები და ოკეანეები გვაოცებენ ულამაზესი წყალქვეშა ბუნებითა და იქ მობინადრე ათასგვარი თევზებით, ზღვის ცხოველებით, წყალმცენარეებით... და კიდევ ვინ მოთვლის იმ უამრავ საოცრებას, რომელსაც ყოველ წუთს ადტაცებაში მოგყავართ.

გაინტერესებთ, საიდან გაჩნდა ეს ყველაფერი? გინდათ იცოდეთ ვინ შექმნა ეს ლამაზი და თვალუწვდენელი სამყარო?

აღბათ, უკვე მიხვდით... დიახ ეს ყველაფერი ღმერთმა შექმნა და გვიბოძა ჩვენ, ადამიანებს, რათა შევძლოთ თორისა და მიცვების დაცვა და შესრულება. ამისათვის ჩვენ ყველა ვეუბნებით ღმერთს მადლობას.

კი მაგრამ, რა არის თორა? ან რა არის მიცვები? ან რატომ უნდა დავიცვათ ან შევასრულოთ ისინი? ან როგორ შექმნა ღმერთმა ეს ყველაფერი?

უკეთ რომ გავიგოთ ყოველივე ეს, მოდით დავიწყოთ ყველაფერი თავიდან და შევიტყოთ, როგორ ქმნიდა ღმერთი სამყაროს ექვსი დღის განმავლობაში.

სანამ ღმერთი სამყაროს შექმნიდა, იყო სიცარიელე.

პირველ დღეს ღმერთმა შექმნა სინათლე.
მან თქვა: „და იყოს სინათლე“ და
იქმნა ნათელი.
ამავე დღეს ღმ-რთმა დამეც შექმნა.

მეორე დღეს ღმერთმა შექმნა წყალი.

ხოლო მისი ნაწილი მაღლა აიტანა პრძანებით:

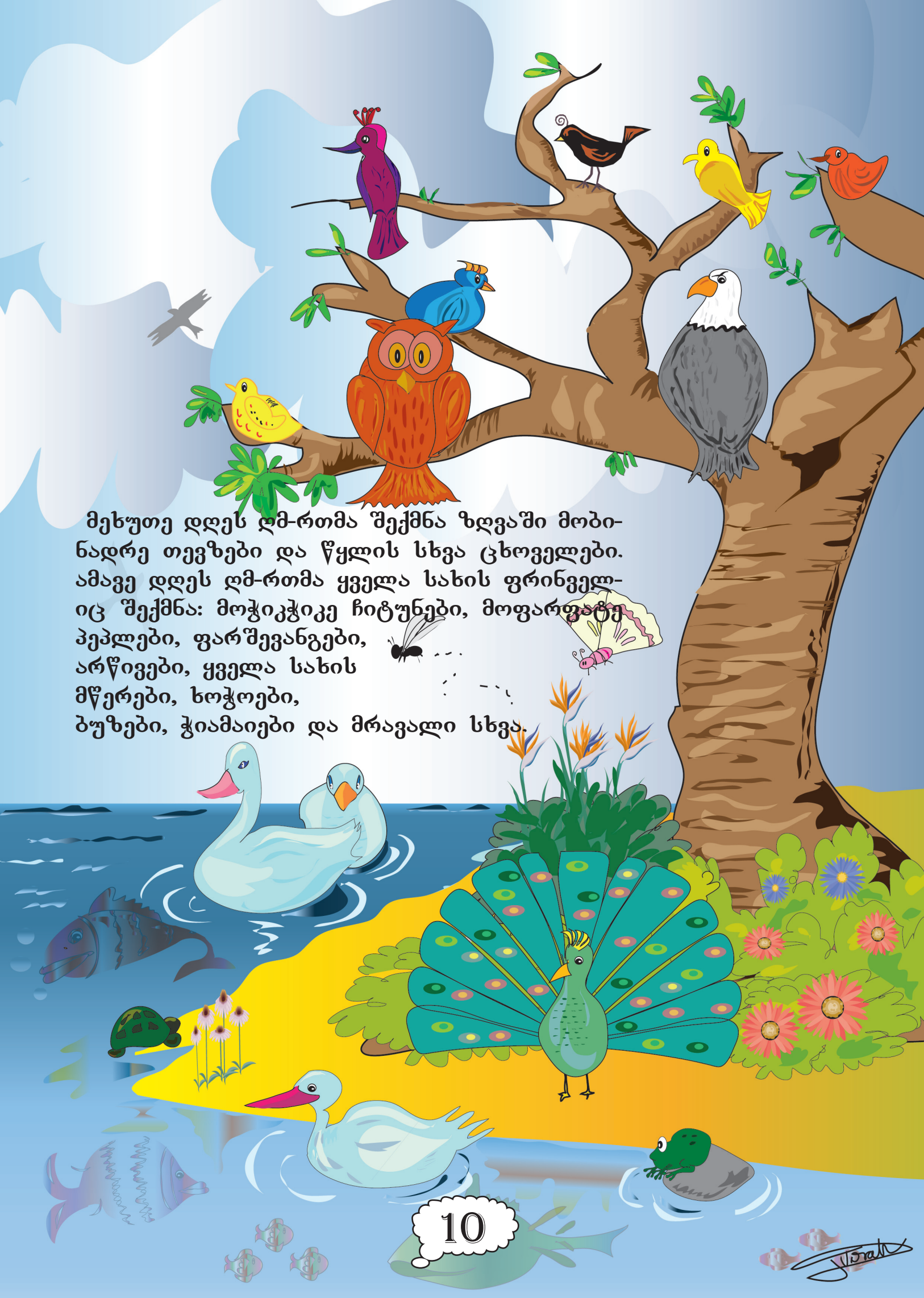
„წყალო, წყალო, ამოდი მაღლა!“ და მას დაარქვა

ცის თაღი.

რა შექმნა ღმერთმა მესამე დღეს? მესამე დღეს ღმერთმა დაბლა დარჩენილ წყალს უბრძანა ერთ ადგილას მოეყარა თავი. ასეც მოხდა, გაჩნდა ზღვები და ოკეანეები, მდინარეები და ტბები. ხოლო ზღვებისა და ოკეანეების ნაპირზე გამოჩნდა ხმელეთი-მიწა, რაზეც აღმოცენდნენ ლამაზი მწვანე მდელოები, მინდვრები, ყვავილე-ბი, სხვადასხვა ნაყოფით დახუნძლული ხეები.

მეოთხე დღეს ღმ-რთმა ორი უზარმაზარი ბურთის მაგვარი მნათობი შექმნა: მზე და მთვარე, რომლებსაც მორიგეობით უნდა გაენათებინათ სამყარო დღისით და ღამით. თავდაპირველად მზეცა და მთვარეც ერთი ზომისა იყო, მაგრამ მთვარეს არ მოეწონა, რომ იგი მზეზე დიდი არ იყო და ეშმაკობას მიმართა. მან უთხრა ღმ-რთს: „არ შეიძლება ორი მნათობი ერთნაირი ზომის იყოს“. ღმ-რთი მიხვდა მთვარის ეშმაკობას და უპასუხა: - “თუ ასეა, მზე იგივე ზომის დარჩება, შენ კი შედარებით პატარა გახდები.” მთვარე მიხვდა თავის შეცდომას და ძლიერ დაღონდა, მაგრამ რაღას გააწყობდა, იძულებული გახდა დამორჩილებოდა საკუთარ ბედს. დაინახა ღმ-რთმა, რომ მთვარე განიცდიდა დაშვებულ შეცდომას, მოწყენილი იყო და გადაწყვიტა მისი გამხიარულება. მან მთვარეს საჩუქრად უამრავი ვარსკვლავი უბოძა. მას შემდეგ მთვარე ანათებს ღამით და გვერდს მომდომარი ვარსკვლავები უმშვენებენ.

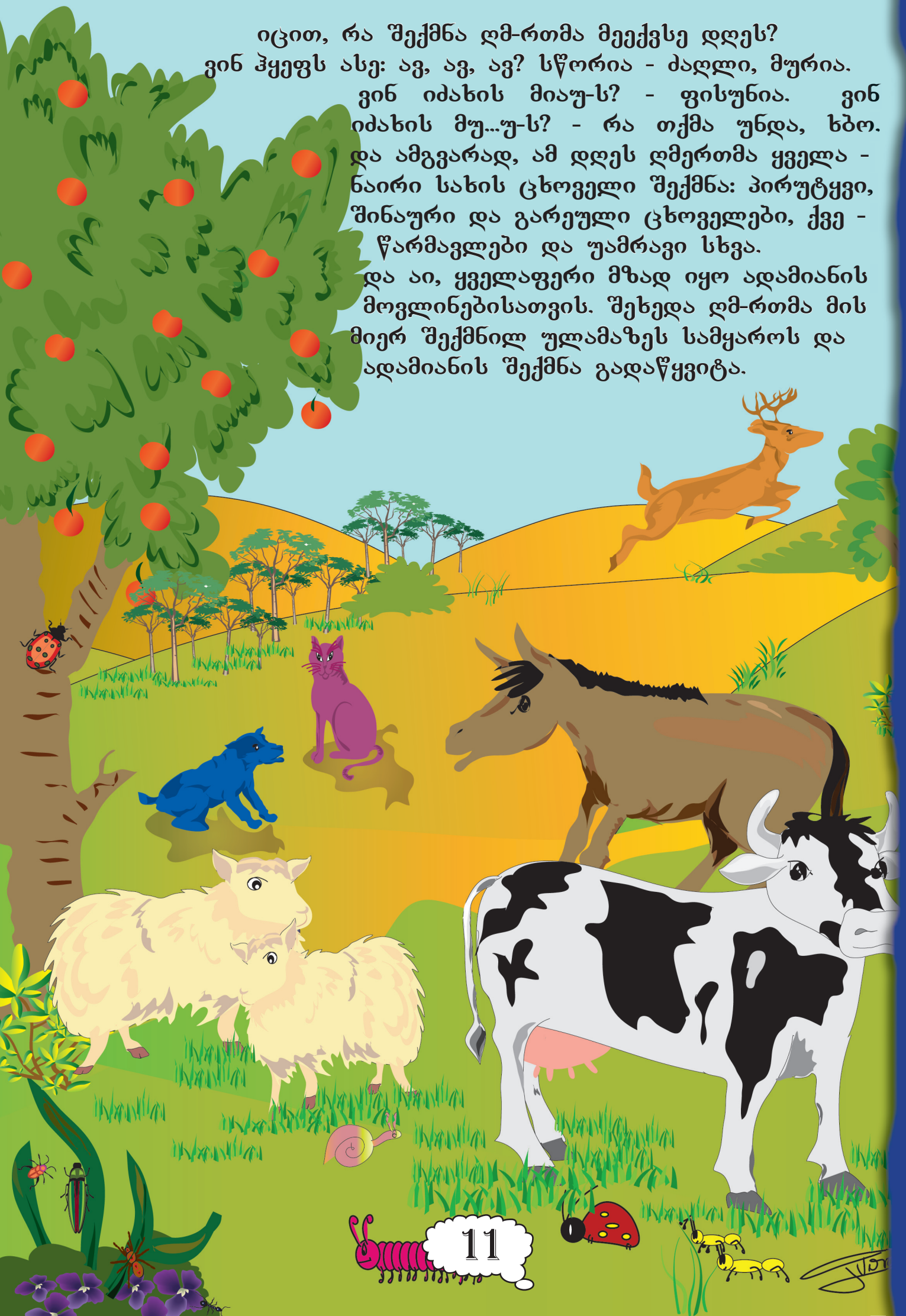

მეხუთე დღეს ღმ-რთმა შექმნა ზღვაში მობი-
 ნადრე თევზები და წყლის სხვა ცხოველები.
 ამავე დღეს ღმ-რთმა ყველა სახის ფრინველ-
 იც შექმნა: მოჭიკჭიკე ჩიტუნები, მოფარფარე
 პეპლები, ფარშევანგები, მწერები, ყველა სახის
 მწერები, ხოჭოები,
 ბუზები, ჭიამაიები და მრავალი სხვა.

იცით, რა შექმნა ღმერთმა მეექვსე დღეს?
ვინ ჰყევს ასე: ავ, ავ, ავ? სწორია - ძაღლი, მურია.

ვინ იძახის მიაუ-ს? - ფისუნია. ვინ
იძახის მუ...უ-ს? - რა თქმა უნდა, ხბო.
და ამგვარად, ამ დღეს ღმერთმა ყველა -
ნაირი სახის ცხოველი შექმნა: პირუტყვი,
შინაური და გარეული ცხოველები, ქვე -
წარმავლები და უამრავი სხვა.

და აი, ყველაფერი მზად იყო ადამიანის
მოვლინებისათვის. შეხედა ღმერთმა მის
მიერ შექმნილ ულამაზეს სამყაროს და
ადამიანის შექმნა გადაწყვიტა.

შექმნა ღმ-რთმა პირველი ადამიანი და მას ადამი დაარქვა. შეხედა, რომ ადამი მოწყენილი დადიოდა, რადგან ყველა არსებას ჰყავდა თავისი მეწყვილე და გადაწყვიტა ადამისთვის შეექმნა ქალი, რომელსაც დაარქვა ხავა. უთხრა ადამს ღმერთმა: „ადამ, შენ ყველაზე ჭკვიანი და გონიერი ხარ! შენ დაარქვი ყველა ცხოველსა თუ ფრინველს სახელი“. მან შეასრულა ღმერთის ნება და ყველა ცხოველსა და ფრინველს შესაფერისი სახელიც შეურჩია: ღომს - ღომი დაარქვა, დათვს - დათვი, ცხენს-ცხენი, არწივს-არწივი და ასე შემდეგ.

ექვსი დღის განმავლობაში ღმ-რთმა შექმნა სამყარო და ყოველი სულიერი თუ უსული.

ხოლო მეშვიდე დღეს მან დაისვენა. ეს დღე იყო შაბათი. ამიტომაც შაბათობით ჩვენც ვისვენებთ: არ ვმუშაობთ, არ ვხატავთ, არ ვქარგავთ, დაკეტილია საბავშვო ბაღები. მამიკოები დადიან სალოცავში და იქიდან დაბრუნებულები მთელი ოჯახით უსხდებიან შაბათის სუფრას, აკურთხებენ ღვინით „კიდუმს“, მღერიან შაბათის სიმღერებს და მხიარულად ატარებენ დროს.

ასე დაასრულა გამჩენმა სამყაროს შექმნა და თქვა, რომ ეს ყველაფერი ძალიან კარგია.

ნოახ

ქვეყანაზე ცხოვრობდა ერთი ალაღმართალი კაცი, რომელსაც სახელად ნოახი ერქვა. მას ჰყავდა ცოლი და სამი ვაჟი: შემი, ხამი და იაფეტი.

ნოახი მორწმუნე და ღვთ-ის მოშიში ადამიანი იყო. მას სწამდა ღმ-რთის და ამიტომაც მხოლოდ კეთილ საქმეებს სჩადიოდა. იგი მუდამ მზად იყო დახმარება გაეწია გასაჭირში ჩავარდნილი ადამიანისათვის და ამისათვის ძალ-ღონეს არ იშურებდა. იგი ხშირად ეხმარებოდა გაჭირვებულებს და ყველანაირ დახმარებას - ცდაკას უხვად გასცემდა. ასევე იქცეოდნენ მისი ოჯახის წევრებიც. ამიტომ ღმ-რთს ნოახი ყველასაგან გამორჩეულად უყვარდა. სხვა ადამიანები, რომლებიც ნოახის მეზობლად ცხოვრობდნენ, ძალიან ბოროტები იყვნენ. მათ არც ღმ-რთის სწამდათ და არც არაფრის ეშინოდათ, თვითონაც იპარავდნენ და თავიანთ შვილებსაც ქურდობას ასწავლიდნენ.

ღმ-რთს უნდოდა, რომ ეს ბოროტი ადამიანები გამოსწორებულიყვნენ და კეთილ საქმეებს დაბრუნებოდნენ. დრო გადიოდა და ღმ-რთი ხედავდა, რომ ეს ადამიანები არ იცვლებოდნენ. გადაწყვიტა ღმერთმა, მათთვის ჭკუა ესწავლებინა. გამოეცხადა ღმ-რთი ნოახს და უთხრა:

– “მე ყველა ცუდ ადამიანს დავსჯი. წამოვა დიდი წვიმა, წარდგნა, რომელიც წალეკავს სახლებსა და ხეებს, და ყველა დამნაშავე სიკვდილით დაისჯება. შენ კი ნოახ, ააშენე დიდი და მაგარი კიდობანი, შენი ოჯახით შედი შიგ და ნურაფრის შეგეშინდებათ. მე დაგიცავთ ცუდისაგან.”

ნოახმა დაიწყო კიდობნის შენება. მოაგროვა უამრავი ხე და დიდი ხნის განმავლობაში დაუღალავად აშენებდა კიდობანს. როდესაც მეზობლებმა დაინახეს, რომ ნოახი რაღაცას საქმიანობს, ჰკითხეს მას: - „ნოახ, რას აშენებ?”

- კიდობანს, – უპასუხა ნოახმა.
- კიდობანს?! კი მაგრამ რისთვის?
- ღმ-რთმა მითხრა, დიდი წვიმა წამოვა და ბოროტი ადამიანები ვერ გადარჩებიანო, – უპასუხა ნოახმა მეზობლებს.
- ხა, ხა, ხა!.. – დასცინეს მეზობლებმა. მათ ხომ ღმ-რთის არ სწამდათ და არც ნოახს დაუჯერეს. ნოახმა კი კიდობნის შენება გააგრძელა. მრავალი ღამეც გაათენა მუშაობაში და ბევრი ოფლიც დადგარა. როგორც იქნა, ნოახმა შეასრულა ღმ-რთის ნება და კიდობანიც მზად იყო.

ღმ-რთის დაგალებით ნოახმა კიდობანში პირუტყვი და ყველა სახის ცხოველი მოათავსა. დედა-დათვი და მამა-დათვი, დედა-ჭირაფი და მამა-ჭირაფი, დედა-ლომი და მამა-ლომი. ასევე ძროხები, ხარები, თხები, ცხვრები და სხვადასხვა სახის ფრინველებიც შეიყვანა კიდობანში.

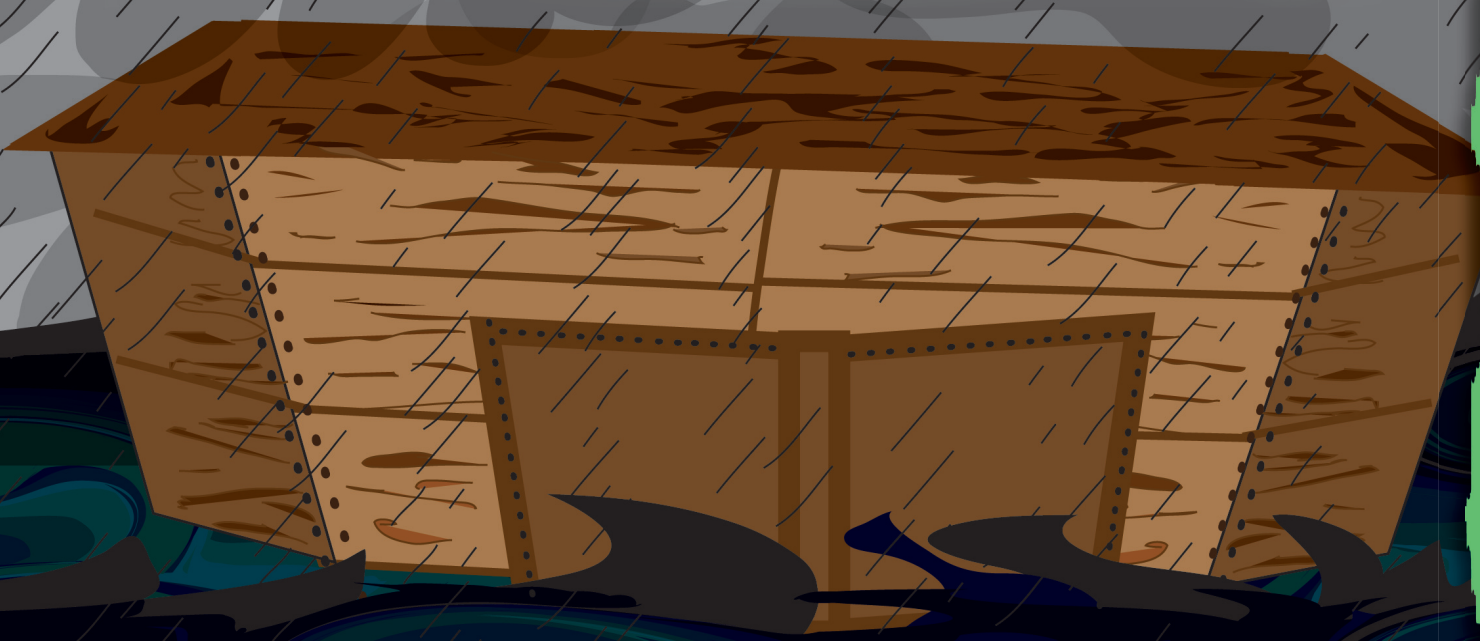
შემდეგ ნოახმა კიდობანში ცოლ-შვილი განათავსა და ყველაზე ბოლოს თვითონ შევიდა და კარიც ჩაკეტა. როდესაც ბოროტმა მეზობლებმა ეს ყველაფერი დაინახეს, კიდობნის დამტვრევა გადაწყვიტეს. აიღეს ხელში, რაც მოხვდათ - ზოგმა ნაჯახი, ზოგმა

თონი და კიდობნის კარის შემტვრევა განიზრახეს. მაგრამ, გახსოვთ რას დაჰპირდა ღმ-რთი ნოახს? - რომ დაიცავდა მას ცუდისაგან, და ამიტომ კიდობნის დასაცავად ღომები, დათვები და ღელპარდები გამოუშვა.

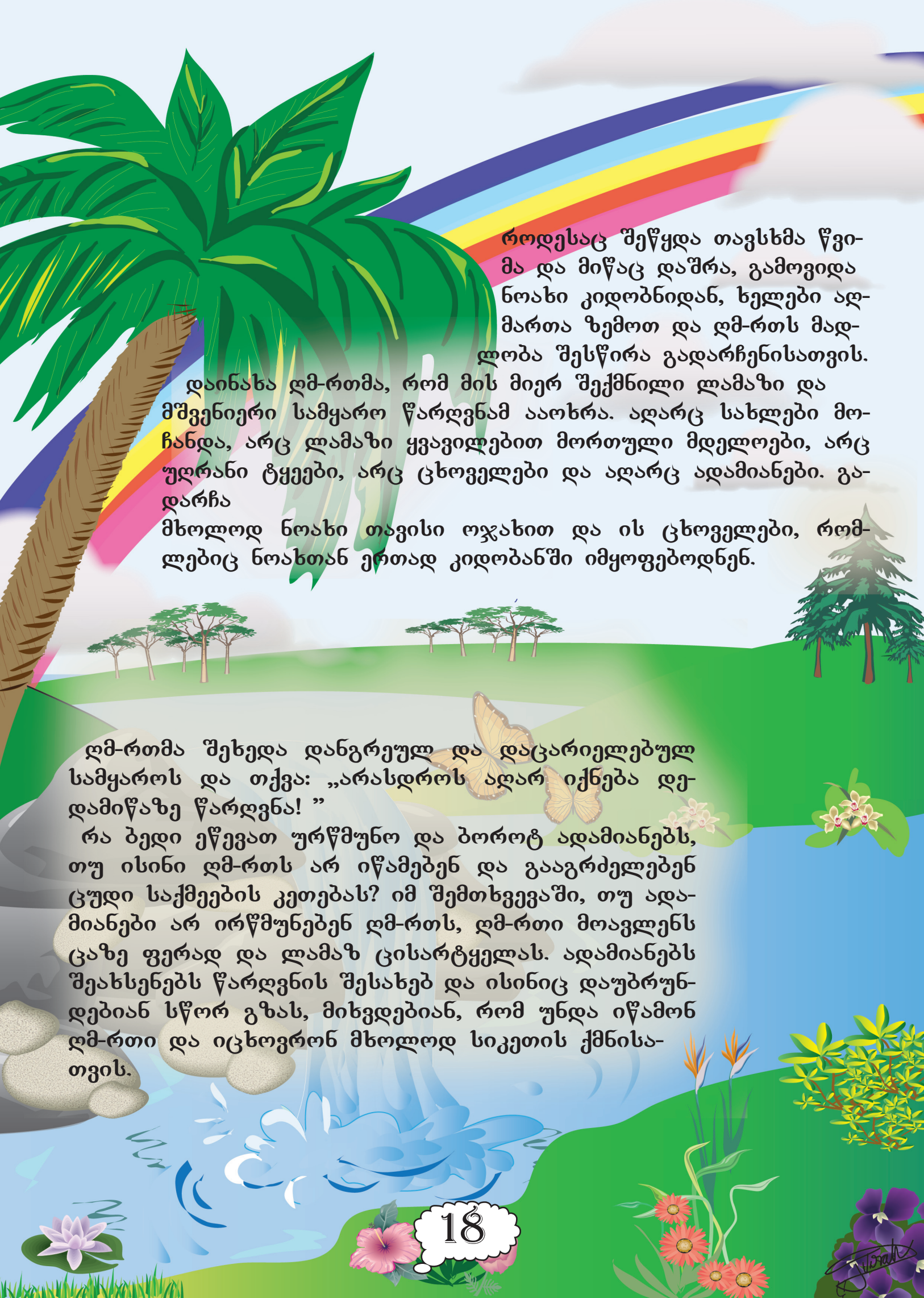
ვინც კი შეეცდებოდა კიდობანთან მიახლოებას, მტაცებელი ცხოველები უდრენდნენ მას, კბენდნენ ურჩ ადამიანებს და კიდობანთან ახლოს მისვლის საშუალებას არ აძლევდნენ.

ამ დროს წვიმაც დაიწყო. ის ნელ-ნელა ძლიერდებოდა. წყალმა წვიმის სახით არა მარტო ციდან, არამედ მიწიდანაც დაიწყო ამოსვლა. წყალი ნელ-ნელა ფარავდა ყვავილებით მორთულ ლამაზ მინდორ-ველებს, ხეებს, ბაღებს და ეზოებს. წალეკა სახლები, პირუტყვი, ცხოველებიც წყალში აღმოჩნდნენ. მოზღვავებულმა წყალმა მთებიც კი დაფარა, სახლებიც შთანთქა. წყალდიდობის გამოს დაიღუპნენ ადამიანებიც, რომლებსაც ღმ-რთი არ სწამდათ და ბოროტებას სჩადიოდნენ. აბოხოქრებულ წყალში მხოლოდ ნოახის კიდობანი დაცურავდა.

ნოახი კიდობანშიც აგრძელებდა კეთილი საქმის კეთებას. იგი დაუღალავად შრომობდა, რომ იქ მყოფი ცხოველები მშვივრები არ დარჩენილიყვნენ, თავის დროზე მიეღო ყოველ მათგანს საკვები. ცხოველებზე ზრუნვაც ხომ კეთილი საქმეა?! ამიტომაც ნოახი ყველანაირად ზრუნავდა მათზე. და ასე გრძელდებოდა ერთი წელი.

როდესაც შეწყდა თავსხმა წვი-
მა და მიწაც დაშრა, გამოვიდა
ნოახი კიდობნიდან, ხელები აღ-
მართა ზემოთ და ღმ-რთს მად-
ლობა შესწირა გადარჩენისათვის.

დაინახა ღმ-რთმა, რომ მის მიერ შექმნილი ლამაზი და
მშვენიერი სამყარო წარდგნამ ააოხრა. აღარც სახლები მო-
ჩანდა, არც ლამაზი ყვავილებით მორთული მდელოები, არც
უღრანი ტყეები, არც ცხოველები და აღარც ადამიანები. გა-
დარჩა

მხოლოდ ნოახი თავისი ოჯახით და ის ცხოველები, რომ-
ლებიც ნოახთან ერთად კიდობანში იმყოფებოდნენ.

ღმ-რთმა შეხედა დანგრეულ და დაცარიელებულ
სამყაროს და თქვა: „არასდროს აღარ იქნება დე-
დამიწაზე წარდგნა!“

რა ბედი ეწევათ ურწმუნო და ბოროტ ადამიანებს,
თუ ისინი ღმ-რთს არ იწამებენ და გააგრძელებენ
ცუდი საქმეების კეთებას? იმ შემთხვევაში, თუ ადა-
მიანები არ ირწმუნებენ ღმ-რთს, ღმ-რთი მოავლენს
ცაზე ფერად და ლამაზ ცისარტყელას. ადამიანებს
შეახსენებს წარდგნის შესახებ და ისინიც დაუბრუნ-
დებიან სწორ გზას, მიხვდებიან, რომ უნდა იწამონ
ღმ-რთი და იცხოვრონ მხოლოდ სიკეთის ქმნისა-
თვის.

ერთ მთვარიან ღამეს ულამაზეს ადგილას, დაიბადა პატარა ბიჭი, რომელსაც მამამ - ტერეხმა, აბრაამი დაარქვა. როდესაც მას სამი წელი შეუსრულდა, ყურადღებით მიმოიხედა ირგვლივ და რა დაინახა? ხეები, მიწა, ყვავილები, ლამაზი ცა და ვარსკვლავები, მზე და მთვარე.

პატარა აბრაამმა იკითხა:

— ვინ შექმნა ეს ყველაფერი?

— როგორ, არ იცი? — უპასუხეს გაკვირვებით. ეს ყველაფერი ქანდაკებამ შექმნა.

— შეუძლებელია! — იფიქრა აბრაამმა. ქანდაკება ხომ ხისგან ან ქვისგან გაკეთებული თოჯინაა. მას არ შეუძლია სიარული, ლაპარაკი, ჭამა და არც სხვა რამის გაკეთება. იქნებ ეს მზეა? ის ხომ ასეთი დიდი და გაშკაშაა, თანაც ზემოდან დაჰყურებს დედამიწას.

აბრაამი ღოცულობდა მზეზე. როდესაც დაღამდა, დაინახა აბრაამმა, რომ მზე მიიშალა და მის ნაცვლად მთვარე და ვარსკვლავები გამოჩნდნენ.

— არა! — იფიქრა აბრაამმა, — მზეს არ შეუქმნია სამყარო. ის, ვინც სამყარო შექმნა, ღამით არ დაიძალება. იქნებ, მთვარეა ყველაფრის შემქმნელი, ვარსკვლავები კი მისი მსახურები არიან? — იფიქრა აბრაამმა. მაგრამ მზის ამოსვლისთანავე მთვარე გაქრა.

— არა, არც მთვარის შექმნილია ეს ყველაფერი! — გაიფიქრა აბრაამმა. ბოლოს მიხვდა იგი: „ღმერთია ცაში, მან შექმნა ყველაფერი და მეც მათ შორის“.

აბრაამის მამას, თერახს, ჰქონდა მაღაზია. თერახი ყიდდა დიდი და პატარა ზომის ქანდაკებებს. ზოგი ქვისაგან იყო გაკეთებული, ზოგი ხისაგან. ერთხელ თერახმა დაუძახა აბრაამს და სთხოვა:

– მოდი შეილო, ჩემს მაღაზიაში დადექი და გაყიდე ქანდაკებები.

თერახი წავიდა და ქანდაკებების გასაყიდად აბრაამი დატოვა. მაღაზიაში შემოვიდა მოხუცი ქალი კალათით ხელში, რომელშიც ჯერ კიდევ თბილი და სურნელოვანი საჭმელი ეწყო.

– მე საჭმელი მოვუტანე ქანდაკებებს, – უთხრა ქალმა აბრაამს.

– ო! ქალბატონო, ეს ქანდაკება მხოლოდ თოჯინაა. მას არც ჭამა შეუძლია, არც ლაპარაკი, არც სიარული და არც სხვა რამის გაკეთება, – უპასუხა აბრაამმა.

– მაშე ეს ყველაფერი ვინ გააკეთა? ვინ შექმნა სამყარო? – იკითხა ქალმა.

– ღმ-რთმა! მან შექმნა სამყარო და ყველაფერი, რაც კი არსებობს! ღმ-რთი მართავს სამყაროს, ის გვასაზრდოებს და მას ჩვენგან მხოლოდ კეთილი საქმეების გაკეთება და მისი მცნებების შესრულება სურს! – უპასუხა აბრაამმა.

მოისმინა მოხუცმა ქალმა აბრაამის ნათქვამი და გზას გაუდგა.

მაღაზიაში შემოვიდა მოხუცი კაცი.

– მე მსურს ვიყიდე ქანდაკება, რომელიც დამიცავს ყველანაირი საფრთხისაგან, – უთხრა მოხუცმა აბრაამს.

– რა მოუვიდა შენს ქანდაკებას? – ჰკითხა აბრაამმა.

– ამ დამით შემოვიდნენ ქურდები და მომპარეს იგი, – უპასუხა მოხუცმა.

– თუ ქანდაკებას ქურდებისაგან თავის დაცვა არ შეუძლია, შენ როგორღა დაგიცავს? ქანდაკება ხომ მხოლოდ თოჯინაა, მას არავის დაცვა არ შეუძლია. მას ხომ ლაპარაკიც არ ძალუძს, – მიმართა აბრაამმა.

უამრავი ადამიანი შედიოდა მაღაზიაში ქანდაკების საყიდლად და ყველას უხსნიდა აბრაამი, რომ ქანდაკება მხოლოდ თოჯინაა. მას არ შეუძლია არაფრის კეთება და რომ ყველაფერი ღმერთის შექმნილია.

ხალხი უსმენდა აბრაამს. ისინი ხედებოდნენ, რომ იგი მართალს ამბობდა და აღარ ჰქონდათ ქანდაკების ყიდვის სურვილი.

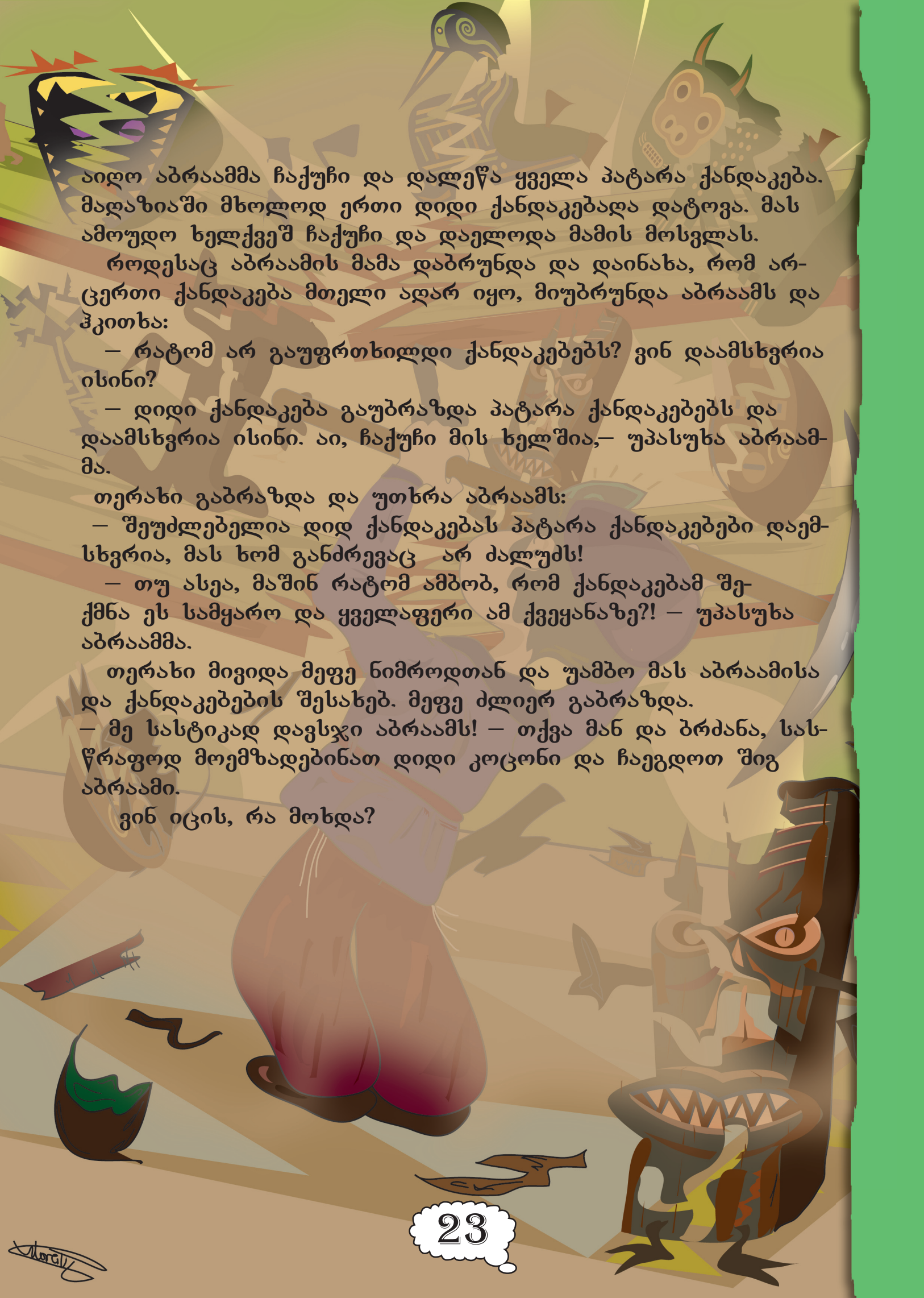

— მაშ ვინ გააკეთა ეს ყველაფერი, ვინ შექმნა სამყარო? — ჰკითხა მოხუცმა აბრაამს.

— ღმერთმა! მან შექმნა სამყარო და ყველაფერი, რაც კი არსებობს. ღმერთი გვასაზრდოებს და გვიცავს ყველაფერი ცუდისაგან! — უპასუხა აბრაამმა.

მოისმინა მოხუცმა აბრაამის ნათქვამი და თავის გზას გაუდგა.

აიღო აბრაამმა ჩაქური და დაღეწა ყველა პატარა ქანდაკება. მადაზიაში მხოლოდ ერთი დიდი ქანდაკებაღა დატოვა. მას ამოუღო ხელქვეშ ჩაქური და დაელოდა მამის მოსვლას.

როდესაც აბრაამის მამა დაბრუნდა და დაინახა, რომ არცერთი ქანდაკება მთელი აღარ იყო, მიუბრუნდა აბრაამს და ჰკითხა:

– რატომ არ გაუფრთხილდი ქანდაკებებს? ვინ დაამსხვრია ისინი?

– დიდი ქანდაკება გაუბრაზდა პატარა ქანდაკებებს და დაამსხვრია ისინი. აი, ჩაქური მის ხელშია, – უპასუხა აბრაამმა.

თერახი გაბრაზდა და უთხრა აბრაამს:

– შეუძლებელია დიდ ქანდაკებას პატარა ქანდაკებები დაემსხვრია, მას ხომ განძრევაც არ ძალუძს!

– თუ ასეა, მაშინ რატომ ამბობ, რომ ქანდაკებამ შექმნა ეს სამყარო და ყველაფერი ამ ქვეყანაზე?! – უპასუხა აბრაამმა.

თერახი მივიდა მეფე ნიმროდთან და უამბო მას აბრაამისა და ქანდაკებების შესახებ. მეფე ძლიერ გაბრაზდა.

– მე სასტიკად დავსჯი აბრაამს! – თქვა მან და ბრძანა, სასწრაფოდ მოემზადებინათ დიდი კოცონი და ჩაეგდოთ შიგ აბრაამი.

ვინ იცის, რა მოხდა?

მეფე ნიმროდის ქვეშევრდომებმა დაანთეს დიდი ცეცხლი და გავარვარებულ კოცონში ჩააგდეს აბრაამი. მაგრამ ღმერთს უყვარდა ალაღმართალი აბრაამი და სასწაული მოახდინა. ცეცხლი განელდა და აბრაამი ისე სეირნობდა მასში, როგორც ლამაზ ბაღნარში.

ამის დანახვაზე ნიმროდს და ყველა იქ მყოფ ადამიანს გაოცებისაგან თვალები გაუფართოვდათ: "ეს როგორ? ასეთ გავარვარებულ ცეცხლში აბრაამი უვნებლად დასეირნობს?!"

ამის შემდეგ ყველა დარწმუნდა, რომ ცაში ღმერთია, მან შექმნა სამყარო და ყველაფერი, რაც კი არსებობს! ღმერთი მართავს სამყაროს. ის გვასაზრდოებს და მას ჩვენგან მხოლოდ კეთილი საქმეების კეთება და მისი მცნებების შესრულება სურს. მას ამიტომაც უყვარს ალაღმართალი აბრაამი, და ამიტომაც დაიცვა იგი ცეცხლისაგან.

ლეს ლესა

ამ დიდი სასწაულის შემდეგ ღმ-რთმა უხმო აბრაამს და უთხრა:

– აბრაამ, წადი ხარანიდან, მამაშენის სახლიდან იმ ქვეყანაში, რომელსაც მე გეტყვი!.. აბრაამმა არ იცოდა, რომელ ქვეყანაში სურდა ღმ-რთს მისი გაგზავნა. მას უბრალოდ სჯეროდა ღმ-რთის, მზად იყო მისი ნებისმიერი სურვილი შეესრულებინა და ამიტომაც დაუყოვნებლივ გაუდგა გზას.

უამრავი ადამიანი გაჰყვა აბრაამს და მის მეუღლე - სარას. ეს ის ხალხი იყო, ვისაც აბრაამმა ასწავლა, რომ ღმ-რთმა შექმნა სამყარო და ყველაფერი, რაც კი არსებობს. ღმ-რთი მართავს სამყაროს, ის გვასაზრდოებს და გვიცავს ბოროტისაგან. მას ჩვენგან მხოლოდ კეთილი საქმეების ქმნა და მისი მცნებების შესრულება სურს! უნდა სწამდეთ ღმ-რთისა და არა კერპების...

ბევრი იარეს თუ ცოტა, ღმ-რთმა ისინი წმინდა მიწაზე - ქენაანში მიიყვანა.

გავიდა დრო. ქენაანში დიდი ხნის განმავლობაში წვიმა არ მოსულა. ამიტომ მოსავალი არ მოდიოდა, არც საჭმელი იყო და არც სასმელი. ქენაანში მძიმე შიმშილი მძვინვარებდა.

შიმშილისაგან თავის დასაღწევად აბრაამი იძულებული გახდა თავის ოჯახთან ერთად ეგვიპტეში წასულიყო.

ეგვიპტეში მეფობდა ბოროტი ფარაონი. მან თავიდანვე აითვალისწინა აბრაამი, რომელიც არ ეთაყვანებოდა არანაირ კერპებს და არც არაქაშერ საკვებს მიირთმევდა. ერთხელ ფარაონმა გაანაწყენა აბრაამი. იმავე ღამით, როდესაც ფარაონმა დაიძინა, მოვიდა ღმ-რთის გამოგზავნილი ანგელოზი, დასაჯა ფარაონი და საშინელი სნეულებები შეჰყარა მას. მეორე დღით, როდესაც ფარაონმა გაიღვიძა, აბრაამს დაუძახა და უთხრა:

— ბოდიშს გიხდი, რომ გაწყენინე. გთხოვ, მაპატიე და სთხოვე ღმ-რთს მომაშოროს ეს სნეულებები და დამთავრდეს ჩემი ტანჯვა. მე დაგასაჩუქრებ აქლემებით, ცხვრის ფარებით, აურაცხელი ქონებით, ოღონდ გთხოვ, გაემგზავრე ეგვიპტიდან!..

ამის შემდეგ აბრაამი და სარა დაბრუნდნენ ქენაანის მიწაზე აურაცხელი ქონებითა და სიმდიდრით. ასე აუხსრულა ღმ-რთმა აბრაამს ერთ-ერთი დანაპირები, რომელიც ხარანიდან წამოსვლისას მისცა.

ერთ მშვენიერ ღამეს მოიხმო ღმ-რთმა აბრაამი და უთხრა:
– გამოდი კარავიდან! შეხედე ცას და ვარსკვლავებს! მე
მოგცემ იმდენ შვილსა და შვილიშვილს, რამდენი ვარსკვლა-
ვიცაა ცაზე. შენგან წამოვა ებრაელი ერი და ყველა იქნება
აბრაამის შთამომავალი!

ბავშვებო, თქვენ შეძლებთ ცაში ვარსკვლავების დათვ-
ლას? რა თქმა უნდა, არა! ეს შეუძლებელია. როგორც ცაში
ვარსკვლავების დათვლაა შეუძლებელი, ასევე შეუძლებელია
ებრაელთა დათვლა.

ვაჭრა

უდაბნო ის ადგილია, სადაც მზე განსაკუთრებულად აცხუნებს. იქ არც ხეა, რაც ჩრდილი, არც დასასვენებელი ადგილი და არც წყალი. სწორედ ასეთ ადგილას დაიდეს ბინა აბრაამმა და სარამ.

ერთხელ სტუმართმოყვარე აბრაამი შეუძლოდ იყო. ღმერთს უნდოდა მიეცა მისთვის მოსვენების საშუალება. მზე უფრო მცხუნვარე და კაშკაშა გახდა. ადამიანებს გარეთ გამოსვლის სურვილი აღარ ჰქონდათ. ამიტომაც აბრაამთან სტუმარი - მგზავრი აღარ მოდიოდა.

აბრაამი ამის გამო დაღონ-
და, იჯდა კარვის
წინ და მგზავრის გამო-
ჩენას ელოდა. დაინახა ღმ-
რთმა აბრაამის მოწყენილი სახე
და მას, ადამიანის სახით სამი ანგელოზი გამოუგ-
ზავნა. სტუმრების დანახვით აბრაამმა ძალიან გაიხარა.
სინარულით შეიპატიჟა ისინი, გაუმასპინძლდა მათ,
წყალიც დააღვინა და საჭმელიც მიართვა.

ანგელოზებმა გამოჯამრთელება უსურვეს აბრაამს და წასვ-
ლის წინ უთხრეს, რომ ღმ-რთი მომავალ წელს მას შვილს მის-
ცემდა, რომლისთვისაც იცხაკი უნდა დაერქმია.

ამის გაგონებამ აბრაამი და სარა ძალიან გაახარა. ისინი უკვე
მონუცებულები იყვნენ, შვილი კი არ ჰყავდათ.

ზუსტად ერთი წლის შემდეგ, ანგელოზების დაპირებისა-
მებრ, მართლაც სასწაული მოხდა. ხალხი სინარულით ამცნობ-
და ერთმანეთს: „აბრაამს და სარას შვილი შეეძინათ-!“ დიდი
სინარული იყო ქვეყანაზე! აბრაამის და სარას სინარულს საზღ-
ვარი არ ჰქონდა. მათი ოცნება ახდა და ღმ-რთმა მათ პატარა ვაჟი
მისცა. მას იცხაკი დაარქვეს. აბრაამმა დიდი წვეულება გამართა.
დაპატიჟა ყველა, ვინც მის გარშემო ცხოვრობდა. წვეულებაზე
უამრავი ხალხი მოვიდა. ყველას უნდოდა ენახა ახალშობილი,
რომელიც სიბერეში შეეძინათ აბრაამსა და სარას.

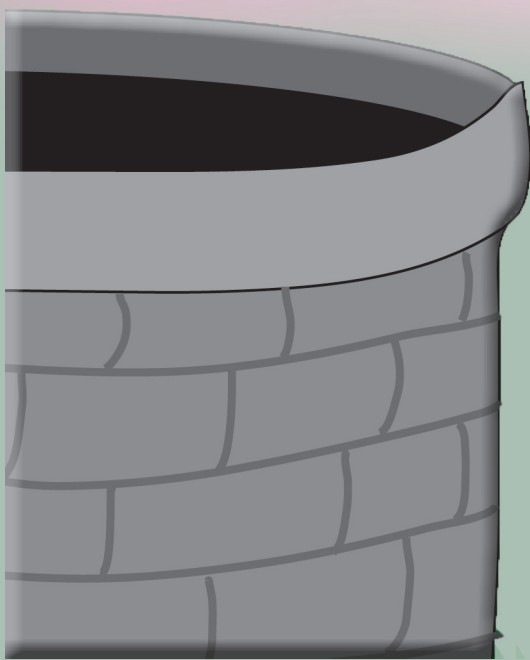
„რა ღამაში და საყვარელი ბავშვია, როგორ ჰგავს თავის
მამას!“ – ამბობდა ყველა. მოიღვინა ხალხმა აბრაამთან და
სარასთან ერთად. „მათი სიკეთისა და სიწმინდის გამო ღმ-რთმა
ისინი დიდი საოცრებით დაასაჩუქრა“, – ამბობდა ხალხი. სტუმ-
რებმა დალიეს ღვინო, იმღერეს, იცეკვეს და კარგადაც იმხიარ-
ულეს.

საჟი სართა

გაჟიდა დრო, პატარა იცხაკი გაიზარდა. კეთილი და პატიოსანი იცხაკი თორას გუღმოდგინედ სწავლობდა. ერთ დღეს აბრაამმა დაიბარა თავისი მსახური ელიეზერი და უთხრა:

– იცხაკი უკვე დიღია და დროა მისთვის საცოლუე შევარჩიოთ.

მაგრამ გახსოვდეს მისი საცოლე არ უნდა იყოს ქენაანელი. მათ არ უყვართ ერთმანეთის დახმარება, სიკეთის ქმნა. იცხაკის მეუღლე კი სიკეთით გამირჩეული ადამიანი უნდა იყოს. ამიტომ წადი ხარანში და იქ მოძებნე იცხა-

კისთვის შესაფერისი საცოლე!..

ელიეზერმა ათი აქლემი შეკაზმა ძვირფასი საჩუქრებით, და გაუდგა შორეულ გზას.

გზა ისრაელიდან ხარანამდე მეტად გრძელი იყო. ღმ-რთმა სასწაულით შეუმოკლა ელიეზერს დიდი გზა და იგი იმავე

დღეს ჩავიდა. გზაში ელიეზერი ღოცულობდა და ღმ-რთს ევედრებოდა დახმარებოდა მას იცხაკისათვის საკადრისი საცოლის მოძებნაში.

ხარანთან მიახლოებისას ელიეზერმა ჭა დაინახა. ხალხი მოდიოდა და დოქებს წყლით ავსებდა. უცებ ჭასთან გოგონა გამოჩნდა. გოგონას დანახვაზე ელიეზერი მიხვდა, რომ სწორედ ეს გოგონაა ის კეთილი და კარგი ადამიანი, რომელიც იცხაკს შეეფერებოდა. მას სახელად რივკა ერქვა.

– რივკა, თუ შეიძლება დამალევინე წყალი, – მიმართა მას ელიეზერმა.

– რა თქმა უნდა, დიდი სიამოვნებით დაგაღევინებთ წყალს თქვენც და თქვენს აქლემებსაც. გეტყობათ შორიდან მოდიხართ და აქლემებიც მოწყურებული იქნებიან, – უპასუხა რივკამ და ყველას ჩამოუსხა წყალი. ელიეზერმა დაინახა რივკას სიკეთე და დარწმუნდა, რომ სწორედ რივკა შეეფერება იცხაკს საცოლედ და დაასაჩუქრა იგი. მერე მივიდა რივკას მშობლებთან, მოუთხრო მათ ვინც იყო იგი და რისთვისაც იყო მოსული: ნებართვა ითხოვა მათგან წაეყვანა რივკა იცხაკისთვის საცოლედ. ელიეზერის წინადადება რივკამაც დიდი სიხარულით მიიღო და დათანხმდა იცხაკის ცოლი გამხდარიყო.

მრავალი წლის განმავლობაში იცხაკს და რივკას შვილი არ უჩნდებოდათ. ისინი უშვილობას ძლიერ განიცდიდნენ და ღმრთს შესთხოვდნენ, რომ მათი ლოცვა შეესმინა და შვილი მიეცა. ღმრთმა ისმინა მათი ლოცვა და ბედნიერ მშობლებს ტყუპები შეეძინათ. იცხაკმა და რივკამ ძალიან გაიხარეს ორი ბავშვის დაბადებით. ბავშვები ძალიან განსხვავდებოდნენ ერთმანეთისაგან. პირველს, მთელი ტანი წითელი ბეწვით ჰქონდა დაფარული. მას ეისავი დაარქვეს.

მეორე ძალიან ლამაზი და საყვარელი იყო. მას დაბადებისას ეისავის ქუსლზე ჰქონდა ხელი ჩაჭიდებული. ებრაულად “ეკებ” ქუსლს ნიშნავს, ამიტომაც მას იაკობი დაარქვეს. იცხაკი და რივკა ბედნიერები იყვნენ და ღმერთს მადლობას უხდიდნენ მათი გაჩენისათვის.

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, დაბადებიდანვე ბავშვები ძლიერ განსხვავდებოდნენ ერთმანეთისაგან. როდესაც წამოიზარდნენ, ეს განსხვავება კიდევ უფრო შესამჩნევი გახდა. ისინი განსხვავდებოდნენ ერთმანეთისაგან არა მხოლოდ გარეგნობით, არამედ ხასიათითაც. ეისავი ბოროტი და უზრდელი იყო. თორის სწავლა არ უყვარდა. უფროსებს პატივს არ სცემდა. მთელი დღე მინდორში ან ტყეში დაესეტებოდა და ნადირობას უნდებოდა. იაკობი განსხვავდებოდა ეისავისაგან. იგი კეთილი და ბეჯითი ბავშვი იყო. უყვარდა თორის სწავლა და კეთილი საქმეების კეთება. დედ-მამას პატივისცემით ეპყრობოდა და ზრდილობიანაც იყო.

ბავშვებო, თქვენ ვის გინდათ ჰგავდეთ – ეისავს თუ იაკობს? რა თქმა უნდა, ყველას გინდათ ჰგავდეთ კეთილსა და გონიერ იაკობს!

იცხაკი ძალიან განიცდიდა ესავის ასეთ ქცევებს და იმედი ჰქონდა, რომ ის გამოსწორდებოდა. ამიტომ მას უფრო მეტ ყურადღებას უთმობდა.

ერთხელ იცხაკმა დაუძახა თავის უფროს შვილს - ეისავს და უთხრა:

– შვილო, მე უკვე დავბერდი, თვალთ დამაკლდა, აღარც ძალა მერჩის. წადი, მომიზადე გემრიელი კერძი და შენ გაკურთხეუბ ჩემს მემკვიდრედ.

რიგამ მოისმინა იცხაკის საუბარი ეისავთან და გაიფიქრა:
- იცხაკის კურთხევას იაკობი იმსახურებს და არა ეისავი. იაკობი თორის მოყვარული, კეთილი და ზრდილობიანია.

რიგვამ სასწარაფოდ მოამზადა იცხაკის საყვარელი სადილი, დაუძანა იაკობს და უთხრა:

– შეილო, წაუღე ეს საჭმელი მამაშენს და მისგან კურთხევა მიიღე.

იაკობიც ასე მოიქცა. მიუტანა იაკობმა იცხაკს სადილი და დაბალ ხმაზე უთხრა:

– მამა, კერძი მოგიტანე, მიირთვი.

იცხაკს ძალიან ესიამოვნა ასეთი ზრდილობიანი მიმართვა. მას ეგონა, რომ ეს ეისავი იყო, იფიქრა, რომ იგი გამოსწორების გზას დაადგა და სადილის შემდეგ სინარულით აკურთხა. გამოვიდა თუ არა იაკობი მამის ოთახიდან, ბოროტი ეისავიც მობრუნდა სადილით, შევიდა იცხაკთან ოთახში და შესვლისთანავე უხეში ხმით მიმართა მამას:

– ადექი, საჭმელი მოგიტანე! ჭამე და მაკურთხე!..

იცხაკი მაშინვე მიხვდა, რომ ვინც აკურთხა, ის იაკობი იყო, ამჯერად კი მის წინაშე ეისავი იდგა. იცხაკი ამჯერად უკვე დარწმუნდა:

ესავის გამოსწორება არ იქნებოდა. გაუხარდა, რომ კურთხევა ღირსეულმა მიიღო, ამიტომ ეისავს მკაცრი ხმით უკასუსხა:

– შენზე წინ შენი ძმა, იაკობი იყო ჩემთან.

სადილიც მომიტანა და კურთხევაც მას მივეცი. ის არის ღირსეული და კურთ-

ხევაც მას ეკუთვნის!.. ხელმე-

ორედ კურთხევა

კი არ შეიძლება...

ძალიან გაბრაზდა ეისავი იაკობზე, რომელმაც კურთხევა მიიღო და განიზრახა შური ეძია მასზე. მან გადაწყვიტა ხელსაყრელი დრო შეერჩია და იაკობი მოეკლა. მისი ზრახვები

რიგვამ შეიტყო და იაკობს ურჩია სასწრაფოდ გასცლოდა იქაურობას. იაკობი დიდ პატივს სცემდა მშობლებს და მათ დარიგებას მუდამ ასრულებდა. ამიტომ ისიც სასწრაფოდ გაეცალა იქაურობას.

Handwritten signature

ჯაუჭი

იაკობმა დატოვა მამის სახლი და შორეულ ხარანს მიაშურა, რათა ბორცვ ეისავს გასცლოდა. დიდი გზა არ ჰქონდა გავლილი, რომ შემოადამდა და ძილიც მოერია. ღვთისმომშიშმა იაკობმა ჯერ ილოცა და შემდეგ დასაძინებლად გაემზადა. მაგრამ სად უნდა დაეძინა იაკობს? ბევრი არ უფიქრია, გადაწყვიტა იქვე, მიწაზე დაეძინა, ბალიშად კი ქვები გამოეყენებინა. უცებ ქვებმა კამათი დაიწყეს. თვითეულ მათგანს სურდა, რომ იაკობს სწორედ ის აერჩია, თავი სწორედ მასზე დაედო, რადგანაც ასეთი ადამიანისათვის მომსახურება დიდ პატივად მიაჩნდათ. ღმერთმა ეს რომ დაინახა, სასწაული მოახდინა და ყველა ქვა ერთ დიდ ლოდად აქცია. კეთილმა იაკობმა მშვიდად დადო თავი ლოდზე და დაიძინა. იაკობს საოცარი სიზმარი ესიზმრა: ხედავს უშველებელ, მაღალ კიბეს, მიწიდან ცამდე აზიდულს. კიბეზე კი ანგელოზები აღიან და ჩამოდიან. უცებ ღმერთის ხმა შემოესმა:

– ეს ისრაელის მიწაა. მე დაგასაჩუქრებ შენ ბევრი შვილით, და შენი შთამომავალი ებრაელი ერი, გამრავლდება ისე, როგორც ეს ქვიშა. ისე გაგამრავლებ, რომ დათვლა ვერავინ შეძლოს. მე დაგიცავ შენ ესავისაგან, ვისგანაც შენ გამოიქეცი და დაგიცავ ასევე ბოროტი ლავანისაგან, ვისკენაც შენ გაგიწევია!..

როდესაც იაკობს გამოეღვიბა, მიხვდა, რომ ეს ადგილი წმიდაა, რადგან აქ ღმერთი გამოეცხადა. იგი შეწუხდა ამ წმინდა ადგილას რომ დაეძინა. რაღას იზამდა, “მოდე ანი” თქვა, ღმერთს მადლობა გადაუხადა და გააგრძელა გზა ხარანისაკენ, სადაც მისი ბიძა - ლავანი ცხოვრობდა.

ხარანში შესვლისთანავე იაკობმა დაინახა ჭა, რომელზეც დიდი ქვა იდო. ჭის გარშემო მწყემსები ისხდნენ. იქვე ცხვრის დიდი ფარაც იდგა.

– რატომ სხედხართ აქ? – მიმართა მათ იაკობმა, – რატომ ზის საქონელი? ჯერ ხომ არ მოსაღამოვებულა? მიეცით თხებს და ცხვრებს წყალი და გაუშვით საძოვარზე.

– ჩვენ არ შეგვიძლია ამ მძიმე ქვის დაძვრა ადგილიდან. ამიტომაც ველოდებით დანარჩენ მწყემსებს, რომ მძიმე ქვა მოვაშორეთ ჭას, – უპასუხეს მწყემსებმა.

– თქვენ იცნობთ ჩემს ბიძა ლავანს? – ჰკითხა მათ იაკობმა.

– დიახ, ვიცნობთ, – მიუგეს მწყემსებმა, – აი მისი მშვენიერი ქალიშვილი რახელიც აქეთ მოემართება. ისიც მწყემსავს საქონელს, ვინაიდან ლავანს ვაჟები არა ჰყავს.

დაინახა თუ არა იაკობმა საქონელთან ერთად ჭისკენ მომავალი რახელი, მივიდა ჭასთან და ერთი ხელის მოსმით გადააგორა უშველებელი ქვა.

იაკობი რახელს გაეცნო და მოუყვა, რომ ის მამამისის დის, რივკას შვილი იყო. რახელმა სასწრაფოდ შეატყობინა თავის მამას იაკობის მოსვლის ამბავი. ლავანი გამოიქცა თავის დის-შვილთან შესახვედრად და თან ფიქრობდა: „შეიძლება ფული ჩამომიტანა ფუთით?“ მაგრამ იაკობს ხელში არაფერი ჰქონდა. მოეხვია ლავანი იაკობს და ჯიბეები გაუსინჯა: „იქნებ იაკობი ჯიბეში სამკაულებს მაღავეს?!“ მაგრამ იაკობს ჯიბეებიც ცარიელი ჰქონდა. კოცნიდა ლავანი იაკობს და ფიქრობდა: „შეიძლება პირში მაღავეს ძვირფას თვლებსო“. მაგრამ არც პირში არ ჰქონდა იაკობს დამალული არაფერი. ეწყინა ბოროტ ლავანს, რომ იაკობმა არ ჩამოუტანა საჩუქრები და მიმართა მას:

– ჩვენ ახლობლები ვართ და ამიტომ ნებას გრთავ იცხოვრო ჩემს სახლში და მწყემსო ჩემი საქონელი.

ასე განვლო ექვსმა წელიწადმა. ერთგულად ემსახურა იაკობი ლავანს. ყოველდღე გაჰყავდა მას საქონელი საძოვარზე და მზრუნველობას არ აკლებდა მათ.

– შვიდ წელს ვიმუშავებ შენთან, შენ კი ცოლად მომეცი შენი ასული რახელი, – უთხრა იაკობმა და ლავანიც დათანხმდა.

დათქმული დროის გასვლის შემდეგ იაკობმა ლავანს რახელის ხელი სთხოვა. მოიწვია ლავანმა ხარანის მცხოვრენი, დიდი ქორწილიც გამართა და ყველამ კარგადაც მოიღვინა. მაგრამ ლავანს თავისი საიდუმლო ჰქონდა. რახელს ჰყავდა უფროსი და ლეა. ლავანს ლეას გათხოვება სურდა იაკობზე. შედამდა თუ არა, ისე რომ არავის დაენახა, ლავანმა შეუცვალა იაკობს დედოფალი და რახელის ნაცვლად ლეა დაუსვა გვერდით. რახელი იმდენად კეთილი და მორიდებული იყო, რომ ხმაც არ ამოუღია. მან არ უამბო იაკობს, რომ მისმა მამამ, ლავანმა, ლეა შერთო ცოლად, მიუხედავად იმისა, რომ რახელს სურდა იაკობის ცოლობა, მაგრამ თავისი უფროსი და მაინც არ გათქვა.

მხოლოდ დილით დაინახა იაკობმა, რომ ლავანმა მოატყუა იგი და რახელის ნაცვლად ლეა შერთო ცოლად. იაკობი დაპირდა რახელს, რომ მაინც შეერთავდა მას ცოლად, თუნდაც კიდევ შვიდი წელი ემუშავა ლავანთან და ასეც მოიქცა. კიდევ შვიდი წელი ემსახურა იაკობი ლავანს და ბოლოს რახელი შეერთო ცოლად.

თერთმეტი ვაჟი შეეძინა იაკობს ხარანში: რუბენი, შიმონი, ლევი, იუდა, ისახარი, ზუველუნი, დანი, ნაფტალი, გადი, აშერი და იოსები. ბენიამინი გაჩნდა ხარანიდან ისრაელში დაბრუნების დროს.

ოცი წელი ემსახურა იაკობი ლავანს და ამ ხნის განმავლობაში ლავანმა ბევრჯერ მოატყუა იგი. ერთხელაც ღმერთმა უთხრა იაკობს:

– დატოვე ეს ქვეყანა და დაბრუნდი ისრაელში!..

იაკობმა კარგად იცოდა, რომ ლავანი ამაში ხელს შეუშლიდა, ამიტომ ელოდებოდა ხელსაყრელ დროს. ერთ დღეს, როდესაც ლავანი გაემგზავრა შორეულ ქალაქში, იაკობმა სასწრაფოდ შეკრიბა თავისი ოჯახი, კუთვნილი საქონელი და ისრაელის გზას დაადგა.

სამი დღის შემდეგ ლავანი დაბრუნდა სახლში და რას ხედავს?! იაკობი თავისი ოჯახით გაქცეულია ხარანიდან. ძალიან გაბრაზდა და გადაწყვიტა დადევნებოდა მათ. იაკობი თავისი ოჯახით, პატარა ბავშვებით და საქონლით ნელა მიიწეოდა წინ. ლავანს კი არაფერი უშლიდა ხელს, ამიტომ სწრაფად იარა და თითქმის დაეწია კიდევ. გახსოვთ, ხარანიდან მომავალ იაკობს როგორ უცაბედად შემოაღამდა?! ლავანსაც ასევე შემოაღამდა და ძილიც მოერია. ღამის გასათევად მიწოლილ ლავანს ძილში ღმერთი გამოეცხადა:

– გაფრთხილდი ლავან, იაკობს არაფერი დაუშავო!..

შეშინებულ ლავანს გამოეღვიძა. მან გზა გააგრძელა და როდესაც დაეწია იაკობს, ჰკითხა:

– რატომ გაიქეცი ჩემი სახლიდან? მე ძალიან გაგბრაზდი, გამოგედევნე, რომ დამესაჯე, მაგრამ ღამით ღმერთი გამომეცხადა და გამაფრთხილა, რომ არაფერი დამეშავებინა შენთვის.

დაემშვიდობა ლავანი თავის ქალიშვილებს ლეას, რახელს, თავის შვილიშვილებს და უკან დაბრუნდა.

ვაიშლას

ბავშვებო, ალბათ განსოფთ, რომ იაკობი ისრაელისაკენ გამოეშურა. მას კარგად ახსოვდა, რომ ეისავს იაკობის მოკვლა ჰქონდა განზრახული. იგი ფიქრობდა: „ვაი თუ, ეისავს გაბრაზებამ არ გაუარა და ჩემი მოკვლა ისევ სურს?“. იაკობს ეისავის არ ეშინოდა, რადგანაც მას ღმ-რთის იმედი ჰქონდა. თუმცა ფიქრობდა, რომ თუ ეისავი მაინც მონდომებდა საკუთარი ზრახვების ასრულებას, იაკობს მასთან შებრძოლება მოუხდებოდა. მას კი ეს არ სურდა, რათა ძმისთვის არაფერი ევნო. იაკობმა ბევრი იფიქრა და გადაწყვიტა ღმ-რთს შევედრებოდა, ეისავთან მშვიდობა დაემყარებინა. ამისათვის მან წინ ანგელოზები გაგზავნა, რათა გაეგოთ, თუ რას აპირებდა ეისავი. უკან მობრუნებულმა ანგელოზებმა იაკობს შეატყობინეს, რომ მისი ძმა შეიარაღებული ხალხით მოემართებოდა მისკენ. იაკობი იძულებული იყო ომი-სათვის მომზადება დაეწყო, მაგრამ იფიქრა: იქნებ ღირს მშვიდობიანი გზა მოვძებნო... მას სჯეროდა, რომ კეთილი მოქცევით ბოროტი ეისავის გულის მოგებას შეძლებდა და გადაწყვიტა მისთვის დიდძალი საჩუქრები გაეგზავნა. დაუძახა თავის მწყემსებს, მისცა მათ საქონელი, ცაღ-ცაღკე გაუშვა ისინი და ყოველ მათგანს დააბარა:

– თუ ეისავი შეგხვდათ და გკითხათ, ვისია ეს საქონელი და საჩუქრები, უთხარით, რომ მე ვუგზავნი მას ამ ყველაფერს და მეც მოვდივარ მასთან შესახვედრად.

იაკობის მწყემსს გზაზე სიბრაზისაგან გაწითლებული ეისავი შემოხვდა. იგი უამრავ ხალხთან ერთად იყო წამოსული იაკობთან საომრად. ეისავმა შორიდან დაინახა მომავალი კაცი.

იფიქრა, ეს ალბათ იაკობიაო. როდესაც მიუახლოვდა და დაინახა უამრავი საქონელი, გაუკვირდა და იკითხა:

– ვისია ეს საქონელი და რატომ მოგყავს ასე შორ გზაზე?

მწყემსმა უპასუხა:

– ეს იაკობისაა. ის შენ გიგზავნის ამ ყველაფერს საჩუქრად და მალე თვითონაც შეგხვდებაო.

იგივე მიუგეს დანარჩენმა მწყემსებმაც. მიუხედავად ამდენი საჩუქრისა, ეისავს მაინც არ უნდოდა იაკობთან შერიგება და განაგრძო გზა სამრად.

ამ დროს დაღამდა კიდევც. იაკობმა ილლცა და დასაძინებლად გაემზადა. უცებ მასთან ვიღაც კაცი მივიდა და დაეჭიდა.

ეს კაცი ეისავის ანგელოზი ყოფილა. მასაც ეისავივით იაკობის მოკვლა უნდოდა. ანგელოზმა და იაკობმა გათენებამდე იბრძოლეს. ანგელოზმა იაკობს ვერაფერი ავნო და ბოლოს ბარძაყის ძარღვი დაუზიანა და იაკობმა კოჭლობა დაიწყო.

გათენებისას ანგელოზი თავის ადგილზე უნდა დაბრუნებულიყო, მაგრამ იაკობმა არ გაუშვა:

– “სანამ არ დამლოცავ არსად გაგიშვებ!” – უთხრა მან.

ანგელოზსაც სხვა რა დარჩენოდა.

– “რადგან ანგელოზს შეებრძოლე და მან ვერაფერი ვერ დაგაკლო, ამიტომ შენი სახელი ისრაელი იქნება” – უთხრა ანგელოზმა და თან დალოცა.

როდესაც კარგად გათენდა და მზემაც თავისი თბილი სხივები მოჰფინა არემარეს, იაკობს დაზიანებული ძარღვიც მოურჩა და აღარ კოჭლობდა.

მაღე ეისავიც თავის ამაღლასთან ერთად მოუახლოვდა იაკობს. მის დანახვაზე ეისავი ცოტა შეშინდა კიდევ. მან გაიფიქრა: “თუ იაკობს ანგელოზმა ვერ სძლია, მე მითუმეტეს ვერაფერს დაგაკლებ. სჯობს მასთან მშვიდობით ვიყო.” იგი გადაეხვია იაკობს, აკოცა, შემდეგ იაკობის ცოლ-შვილსაც მოეხვია და თბილად მოიკითხა ისინი.

– ახლა წავიდეთ ერთად! – უთხრა ეისავმა.

იაკობს არ სურდა ეისავთან ერთად სიარული, რადგანაც არ უნდოდა, რომ მის შვილებს ეისავის ყოფაქცევისთვის ეცქირათ და მისგან ცუდი და ბოროტი საქციელი გადაეღოთ. ამიტომ უთხრა ეისავს:

– “შენ და შენი ხალხი ძლიერები ხართ და სწრაფად სიარული შეგიძლიათ. მე კი ჩემს პატარა ბავშვებთან ერთად ნელა ვივლი. ამიტომ სჯობს, თითოეულმა ჩვენგანმა თავისი გზით იაროს.” ეისავი დაეთანხმა ძმას, გამოეყო იაკობს და გაუდგა სახლისაკენ მიმავალ გზას.

სივანიძე

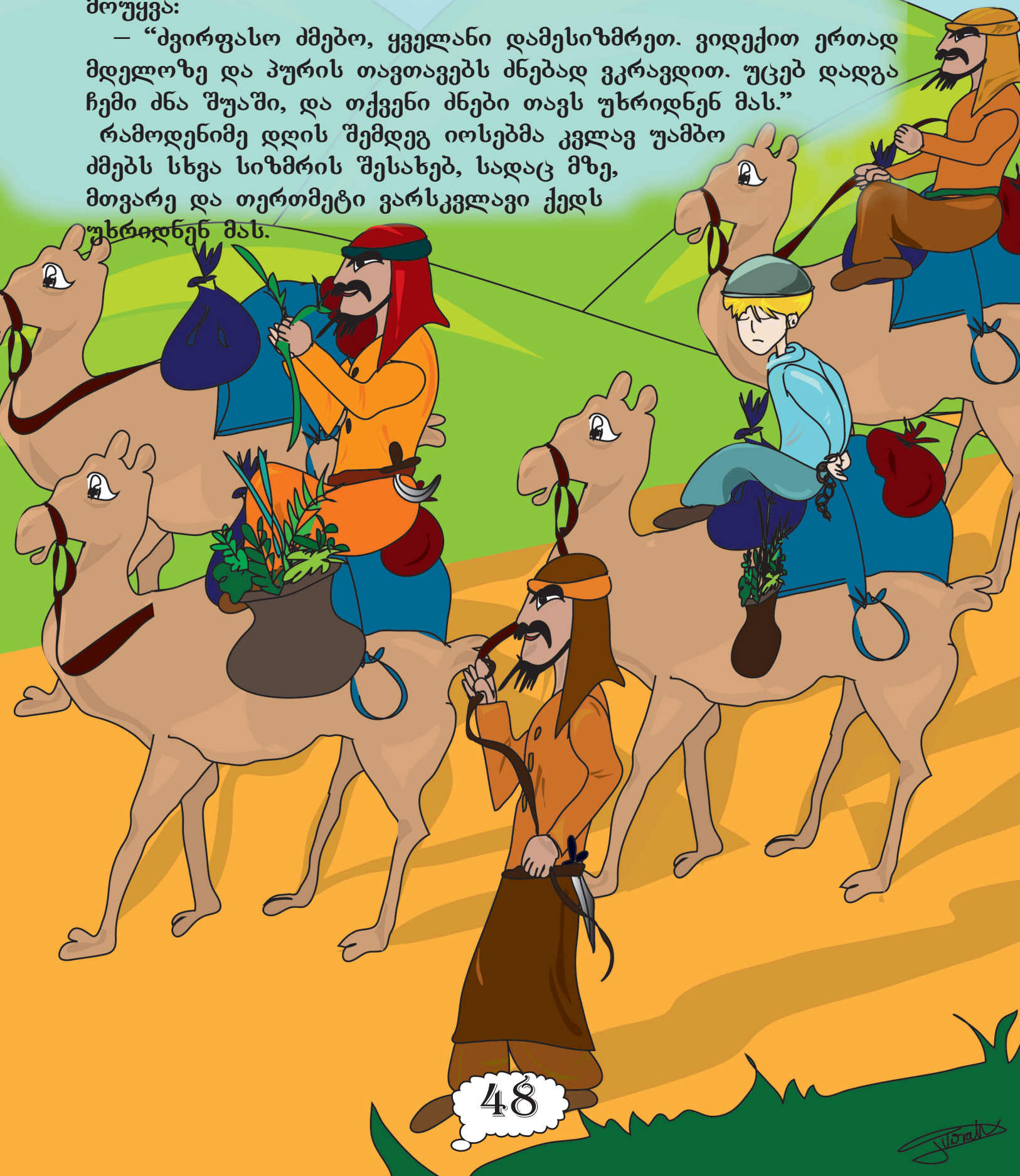
ვაჟი

იაკობს გამორჩეულად უყვარდა იოსები და თორასაც განსაკუთრებულად ასწავლიდა. ერთხელ განსხვავებულად ლამაზი, ზოლებით გაწყობილი პერანგიც კი აჩუქა.

ერთ დღეს იოსები ძმებთან მივიდა და თავისი სიზმარი მოუყვა:

– “ძვირფასო ძმებო, ყველანი დამესიზმრეთ. ვიდრე ერთად მდებარე და პურის თავთავებს ძნებად ვკრავდით. უცებ დადგა ჩემი ძნა შუაში, და თქვენი ძნები თავს უხრიდნენ მას.”

რამოდენიმე დღის შემდეგ იოსებმა კვლავ უამბო ძმებს სხვა სიზმრის შესახებ, სადაც მზე, მთვარე და თერთმეტი ვარსკვლავი ქედს უხრიდნენ მას.

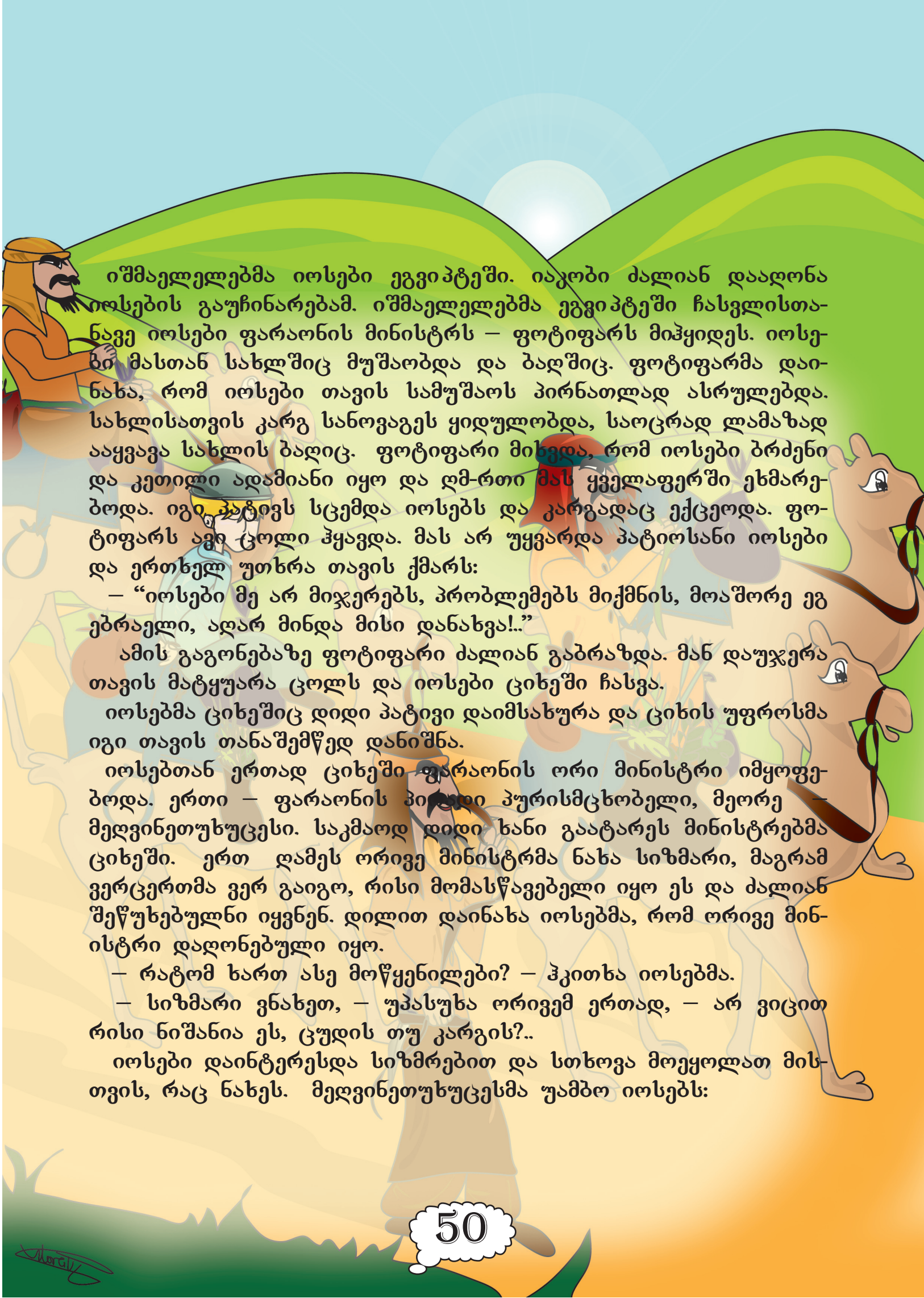
ძმებს ეს არ მოეწონათ და ცოტა არ იყოს, გაბრაზდნენ კიდევ: “ნუთუ მას სურს, რომ მეფე გახდეს და ძმებმა მის წინაშე ქელი მოვიხაროთ?” მათ ეს იოსების ბავშვურ ფანტაზიად ჩათვალეს და გადაწყვიტეს ხელსაყრელ დროს მისთვის ჭკუა ესწავლებინათ.

იაკობს უამრავი საქონელი ჰყავდა. ძმებს ყოველ დილით საძოვარზე გაჰყავდათ, აჭმევდნენ და უვლიდნენ საქონელს. ერთ დღეს ძმებმა ჩვეულებისამებრ ცხვარი საძოვარზე გაიყვანეს. უკან მობრუნება შეაგვიანდათ. იაკობი ძალიან შეწუხდა და იოსებს დაუძახა. სთხოვა, მიეკითხა ძმებისთვის და მათი დაგვიანების მიზეზი გაეგო. იოსებმა იცოდა, რომ დედის და მამის თხოვნა აუცილებლად უნდა შეესრულებინა. ეს მისთვის დიდი პატივი და მადლი იყო. იგი ძმების მოსაძებნად წავიდა. როდესაც ძმებმა შორიდან დაინახეს იოსები, იფიქრეს, რომ ეს ხელსაყრელი დრო იყო, იოსებისათვის ჭკუის სასწავლებლად და გადაწყვიტეს, იქვე, შორიანხლოს მდებარე ორმოში ჩაეგდოთ. მათ იფიქრეს, შეეშინდება და მიხვდება, რომ უფროს ძმებზე გამეფების სურვილი, არც თუ ისე კარგია.

ასეც მოიქცნენ. როდესაც სახლში დაბრუნების დრო დადგა და ორმოსთან მივიდნენ, რათა იოსები ამოეყვანათ და თან წაეყვანათ, ის იქ უკვე აღარ იყო. ძმები ძალიან დაღონდნენ და აღარ იცოდნენ რა ეფიქრათ: “იქნებ მტაცებელმა ცხოველმა შეჭამა, ეს ხომ ჩვენი ბრალია. ორმოში კი ჩავაგდეთ, მაგრამ ყურადღებაც ხომ უნდა მიგვეგცია მისთვის, რომ არაფერი დაშავებოდა. ის ხომ ჩვენი ძმაა. ჩვენ ხომ მხოლოდ ჭკუა გვინდოდა გვესწავლებინა მისთვის.”

ბევრი ეძებეს იოსები ბოლოს შეიტყვეს, რომ თურმე იშმაკების ქარავანს ჩამოუვლია. მათ ამოუყვანიათ იოსები ორმოდან და მონად ეგვიპტეში წაუყვანიათ. რაღას იზამდნენ? იოსებს უკან ვეღარ მოაბრუნებდნენ.

– მამას რა ვუთხრათ? ამ დარდს ვერ გაუძლებს?! – იფიქრეს ძმებმა და გადაწყვიტეს მამისათვის დაემალათ მომხდარი.

იშმაელელებმა იოსები ეგვიპტეში. იაკობი ძალიან დააღონა იოსების გაუჩინარებამ. იშმაელელებმა ეგვიპტეში ჩასვლისთანავე იოსები ფარაონის მინისტრს – ფოტიფარს მიჰყიდეს. იოსები მასთან სახლშიც მუშაობდა და ბაღშიც. ფოტიფარმა დაინახა, რომ იოსები თავის სამუშაოს პირნათლად ასრულებდა. სახლისათვის კარგ სანოვაგეს ყიდულობდა, საოცრად ლამაზად ააყვავა სახლის ბაღიც. ფოტიფარი მიხვდა, რომ იოსები ბრძენი და კეთილი ადამიანი იყო და ღმერთი მას ყველაფერში ეხმარებოდა. იგი პატივს სცემდა იოსებს და კარგადაც ექცეოდა. ფოტიფარს აგი ცოლი ჰყავდა. მას არ უყვარდა პატიოსანი იოსები და ერთხელ უთხრა თავის ქმარს:

– “იოსები მე არ მიჯერებს, პრობლემებს მიქმნის, მოაშორე ეგებრაელი, აღარ მინდა მისი დანახვა!..”

ამის გაგონებაზე ფოტიფარი ძალიან გაბრაზდა. მან დაუჯერა თავის მატყუარა ცოლს და იოსები ციხეში ჩასვა.

იოსებმა ციხეშიც დიდი პატივი დაიმსახურა და ციხის უფროსმა იგი თავის თანაშემწედ დანიშნა.

იოსებთან ერთად ციხეში ფარაონის ორი მინისტრი იმყოფებოდა. ერთი – ფარაონის პირველი პურისმცხობელი, მეორე – მეღვინეთუხუცესი. საკმაოდ დიდი ხანი გაატარეს მინისტრებმა ციხეში. ერთ ღამეს ორივე მინისტრმა ნახა სიზმარი, მაგრამ ვერცერთმა ვერ გაიგო, რისი მომასწავებელი იყო ეს და ძალიან შეწუხებულნი იყვნენ. დილით დაინახა იოსებმა, რომ ორივე მინისტრი დაღონებული იყო.

– რატომ ხართ ასე მოწყენილები? – ჰკითხა იოსებმა.

– სიზმარი ვნახეთ, – უპასუხა ორივემ ერთად, – არ ვიცით რისი ნიშანია ეს, ცუდის თუ კარგის?..

იოსები დაინტერესდა სიზმრებით და სთხოვა მოეყოლათ მისთვის, რაც ნახეს. მეღვინეთუხუცესმა უამბო იოსებს:

– სიზმარში ვნახე ვაზი. ვაზზე სამი მტევანი ეკიდა. თითოეულ მტევანს უამრავი ლამაზი და ტკბილი ყურძნის მარცვალი ესხა. მე ყურძნის წვენი ჩავწურე დიდ ჭიქაში და მეფეს მივართვი.

– “სამი მტევანი სამ დღეზე მიაწვნიეს. სამი დღის შემდეგ შენ დაგაბრუნებენ შენსავე თანამდებობაზე” – მიუგო იოსებმა.

ახლა მთავარმა მცხობელმა უამბო იოსებს თავისი სიზმარი:

– სიზმარში სამი ერთმანეთში ჩადებული კალათა მედო თავზე. ზედა კალათა სავსე იყო ისეთი პურით, მე რომ მეფეს ვუცხობდი. უცებ მოფრინდა დიდი ჩიტი და შეჭამა პური.

იოსებმა შეხედა მცხობელს და უთხრა:

– სამი კალათა სამ დღეს ნიშნავს. სამი დღის შემდეგ მეფე შენს სიკვდილით დასჯას გადაწყვეტსო – უპასუხა იოსებმა.

სამი დღის შემდეგ, მართლაც ისე მოხდა, როგორც იოსებმა უწინასწარმეტყველა მინისტრებს. მეღვინეობის მინისტრი დაუბრუნდა თავის სამუშაო ადგილს, მცხობელი მინისტრი კი სიკვდილით დასაჯეს.

ზიკუც

გავიდა დრო. ერთხელ ეგვიპტის მეფეს დაესიზმრა: „დგას ფარაონი მდინარე ნილოსის პირას. უცებ წყლიდან შვიდი კარგად ჩასუქებული ძროხა ამოვიდა. ცოტა ხნის შემდეგ კიდევ შვიდი ძროხა ამოვიდა წყლიდან, მაგრამ ამჟამად ძროხები მეტად გამხდრები იყვნენ. ისინი მიუახლოვდნენ დიდსა და მსუქან ძროხებს და.. ჰოი! საოცრება! გამხდარმა ძროხებმა გადასანსლეს მსუქანი და დიდი ძროხები, მაგრამ ისევე გამხდრები დარჩნენ.

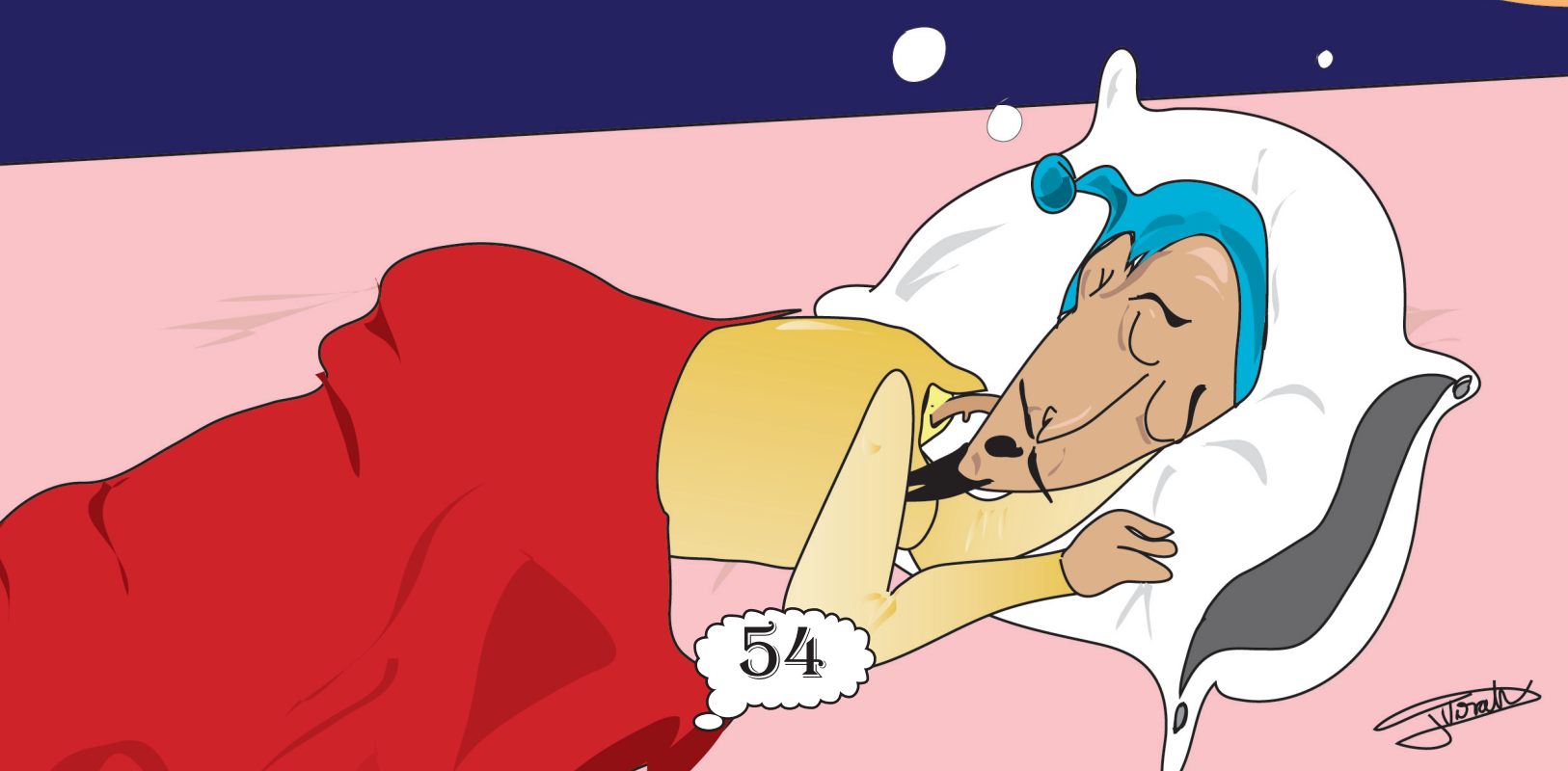
– რა საოცარი სიზმარია?.. – გაიფიქრა გამოდვიძებულმა ფარაონმა და კვლავ გააგრძელა ძილი.

ახლა კი მეორე სიზმარი დაესიზმრა. ფარაონმა ნახა პურის შვიდი თავთავი. თავთავები დიდი და კარგად მომწიფებული იყო. მათ უკან ამდენივე თავთავი, მაგრამ უფრო პატარები და ცარიელი ამოსულიყო. უცებ პატარა თავთავებმა შთანთქეს დიდი, მომწიფებული თავთავები და მაინც ისევ პატარები და ცარიელები დარჩნენ.

– რა უცნაურ სიზმრებს ვხედავ?.. – გაიფიქრა ფარაონმა, – ნეტავ რას უნდა ნიშნავდეს ეს?

ფარაონს ძალიან აინტერესებდა სიზმრების ახსნა. ბევრი იფიქრა როცა ვერაფერი მოიფიქრა, მოიწვია სამეფოში ყველა ბრძენი და ქურუმი, მოუყვა მათ თავისი სიზმრები და სთხოვა აეხსნათ მისთვის, თუ რას ნიშნავდა ეს. მაგრამ ეგვიპტის ვერცერთმა ბრძენმა ვერ აუხსნა სიზმარი. მათ არ იცოდნენ რა ეთქვათ. უეცრად მეღვინე - მინისტრს გაახსენდა ციხეში გატარებული დღეები, იქ ნანახი სიზმარი და იოსები, რომელმაც სიზმარი აუხსნა. ეახლა მინისტრი ფარაონს და უთხრა:

– დიდო ფარაონო! როდესაც ციხეში ვისხედით მე და მცხო-
ბელი მინისტრი, ჩვენც ვნახეთ საოცარი სიზმარი და
ვიცოდით, რას ნიშნავდა. ჩვენთან ერთად იჯდა ერთი ებრაე-
ლი ყმაწვილი, სახელად იოსები. მან აგვიხსნა სიზმარი და
ზუსტად ახდა ყველაფერი. მე მართლაც გამათავისუფლე და
ჩემს თანამდებობაზე დამაბრუნე. მცხობელი – მინისტრი კი
სიკვდილით დასაჯე. იქნებ ახლაც შეძლოს იოსებმა თქვენი
სიზმრის ახსნა?...

ფარაონს მოეწონა მინისტრის რჩევა და ბრძანა, სასწრაფოდ
გამოეყვანათ იოსები ციხიდან და მასთან მიეყვანათ.

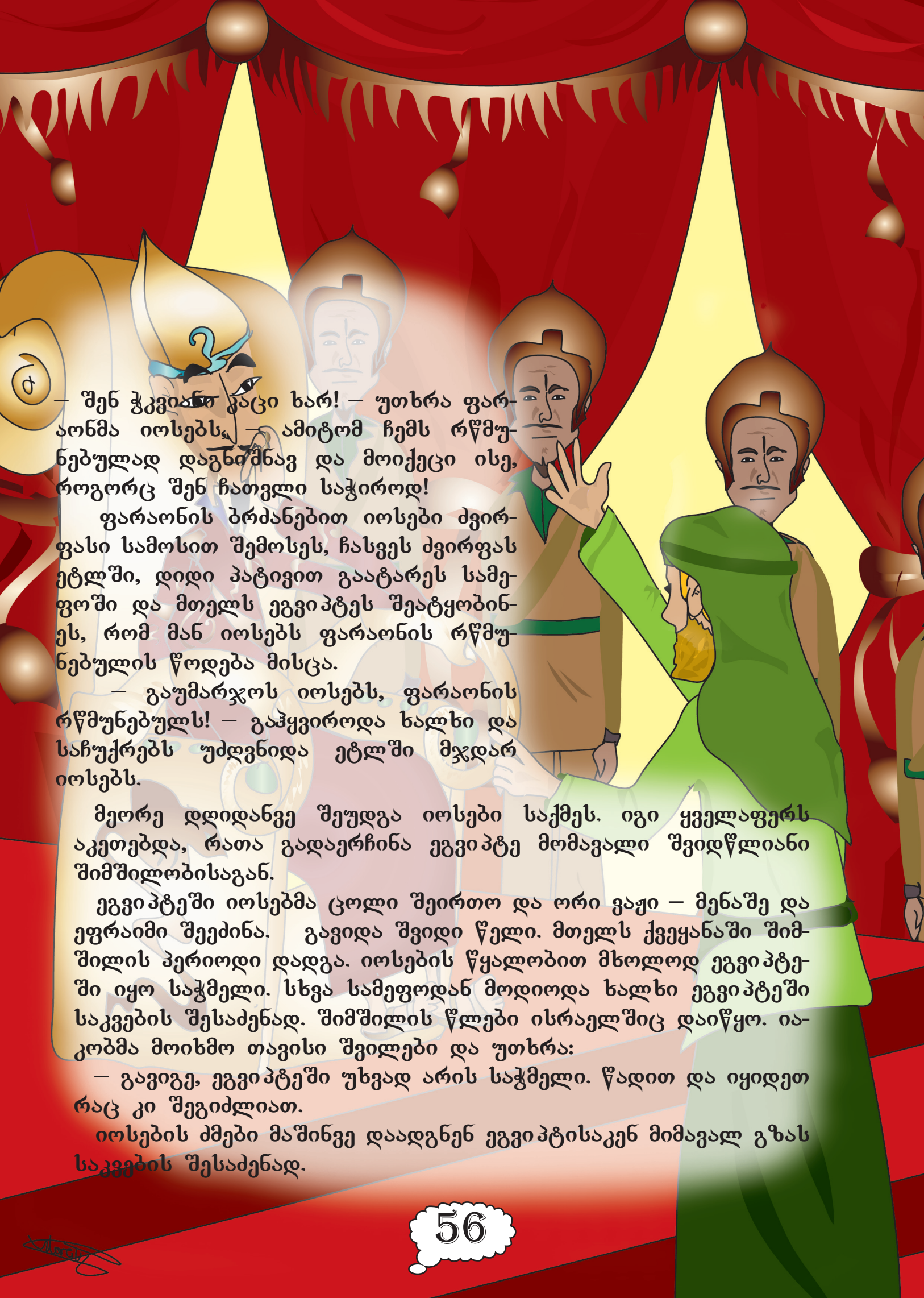
– იოსებ, გავიგე სიზმრების ახსნა შეგძლებია. მე ორი
სიზმარი დამესიზმრა და ვერაფერს შეძლო მისი ახსნა. იქნებ,
შენ ამიხსნა ჩემი სიზმრები – მიმართა ფარაონმა იოსებს და
მოუყვა ნანახი სიზმრები.

– ღმერთმა გაფრთხილება მოგცათ, – უპასუხა იოსებმა
– შვიდი ჩასუქებული და დიდი ძროხა, ასევე შვიდი დახუნ-
ძლული თავთავი იმის ნიშანია, რომ მომავალი შვიდი წელი
კარგი მოსავლიანი იქნება შენთვის და შენი ქვეყნისათვის.
გექნება ბევრი საკვები და სხვა სიუხვე. ხოლო შვიდი გამხ-
დარი ძროხა და შვიდი ცარიელი თავთავი იმის ნიშანია, რომ
მომდევნო შვიდი წელი იქნება მოსავლის გარეშე. არ მოვა
ხორბალი, ბოსტნეული და არც ხილი. შიმშილი იქნება მთელს
ქვეყანაზე.

ამავე დროს, იოსებმა რჩევა მისცა ფარაონს:

– შვიდი მოსავლიანი წლის განმავლობაში გაავსე საწყობე-
ბი და ბედლები ხორბლით, საჭმლით და შემოინახე მომდევნო
შვიდი წლისათვის.

ფარაონს ძალიან მოეწონა იოსების ახსნილი სიზმარი და
მისი რჩევა-დარიგება. მის სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა,
რომ ასეთი ჭკვიანი და ბრძენი ადამიანი იდგა მის წინაშე:

– შენ ჭკვიანი ვაჟი ხარ! – უთხრა ფარაონმა იოსებს, – ამიტომ ჩემს რწმუნებულად დაგნიშნავ და მოიქეცი ისე, როგორც შენ ჩათვლი საჭიროდ!

ფარაონის ბრძანებით იოსები ძვირფასი სამოსით შემოსეს, ჩასვეს ძვირფას ეტლში, დიდი პატივით გაატარეს სამეფოში და მთელს ეგვიპტეს შეატყობინეს, რომ მან იოსებს ფარაონის რწმუნებულის წოდება მისცა.

– გაუმარჯოს იოსებს, ფარაონის რწმუნებულს! – გაჰყვიროდა ხალხი და საჩუქრებს უძღვნიდა ეტლში მჯდარ იოსებს.

მეორე დღიდანვე შეუდგა იოსები საქმეს. იგი ყველაფერს აკეთებდა, რათა გადაერჩინა ეგვიპტე მომავალი შვიდწლიანი შიმშილობისაგან.

ეგვიპტეში იოსებმა ცოლი შეირთო და ორი ვაჟი – მენაშე და ეფრაიმი შეეძინა. გავიდა შვიდი წელი. მთელს ქვეყანაში შიმშილის პერიოდი დადგა. იოსების წყალობით მხოლოდ ეგვიპტეში იყო საჭმელი. სხვა სამეფოდან მოდიოდა ხალხი ეგვიპტეში საკვების შესაძენად. შიმშილის წლები ისრაელშიც დაიწყო. იაკობმა მოიხმო თავისი შვილები და უთხრა:

– გავიგე, ეგვიპტეში უხვად არის საჭმელი. წადით და იყიდეთ რაც კი შეგიძლიათ.

იოსების ძმები მაშინვე დაადგნენ ეგვიპტისაკენ მიმავალ გზას საკვების შესაძენად.

ძმები ჩავიდნენ ეგვიპტეში და მივიდნენ იოსებთან. ძმებმა ვერ იცნეს იგი. ახლა მათ წინაშე წვერით დამშვენებული და ძვირფას სამოსში გამოწყობილი ეგვიპტის ფარაონის რწმუნებული იდგა.

– რწმუნებულო, – მიმართეს ძმებმა, – ჩვენ ჩამოვედით ისრაელიდან, რადგანაც იქ შიმშილია.

ვაიგამ

იოსებმა მაშინვე იცნო თავისი ძმები. მას უნდოდა ეთქვა მათთვის, რომ იგი მათი ძმაა, რომელიც მათივე დაუდევრობით მონობაში მოხვდა. მაგრამ იოსებს არ სურდა შეერცხვინა ისინი. ამიტომ მან სთხოვა ყველა ეგვიპტელს გარეთ გასულიყვნენ, თვითონ კი ძმებთან დარჩა. იოსებმა სთხოვა ძმებს მასთან ახლოს მისულიყვნენ.

– მე თქვენი ძმა ვარ, იოსები. მამაჩემი, იაკობი, ცოცხალია? – იკითხა მან. შეერცხვინილ ძმებს შეეშინდათ იოსებთან მიახლოება: “ასე უმოწყალოდ რომ მოვექცით და გავყიდეთ იგი იქნებ, შურისძიება მოინდომოს და დაგვაპატიმროს,” – გაიფიქრეს ძმებმა. იოსებმა ეს შეამჩნია და სიმშვიდითა და სიყვარულით მიმართა მათ:

– ნუ გეშინიათ! ყველაფერი სასიკეთოდ მოხდა. ღმრთის ნება იყო, რომ ეგვიპტეში მოვხვდი. ახლა შემიძლია, ისევ ღმრთის დახმარებით, შიმშილისაგან გიხსნათ. ძმებო, იჩქარეთ და რაც შეიძლება სწრაფად ჩამოიყვანეთ მამაჩემი ეგვიპტეში. თქვენც ოჯახებთან ერთად ჩამოდით აქ. გპირდებით, რომ ღმრთის დახმარებით არაფერი მოგაკლდებათ!..

იოსებმა ძმებს ღამაზი პერანგები მიაართვა. მისცა ეტლები, საჭმლითა და თივით დატვირთული ურმები, ცხენები და დიდი პატივით გაისტუმრა.

გახარებული ძმები დაბრუნდნენ ისრაელში. მათ დიდი ხნის წინ მონანიეს თავისი საქციელი.

ბევრს ფიქრობდნენ ძმები, როგორ ეთქვათ მამისთვის, რომ იოსები ცოცხალია. მათ იცოდნენ, რომ იაკობი ძალიან განიცდიდა იოსების დაკარგვას. ისინი მოულოდნელ სინარულშიც ხიფათს ხედავდნენ.

ბევრი იფიქრეს თუ ცოტა, დაუძახეს აშერის ასულს, რომელსაც სახელად სერახი ერქვა. მან არფაზე დაკვრა და სიმღერა იცოდა.

– წადი და უამბე იაკობს, რომ მისი შვილი იოსები ცოცხალია!
– სთხოვეს ძმებმა.

წავიდა სერახი იაკობთან. მან არფაზე დაკვრა და სიმღერა დაიწყო. იგი მღეროდა, რომ იოსები ცოცხალია, რომ ის ეგვიპტეში ფარაონის რწმუნებულია. მას ორი ვაჟი – მენაშე და ეფრაიმი ჰყავს. სერახი მღეროდა მანამ, სანამ იაკობმა არ გაიგო სიმღერის სიტყვები. გახარებულმა იაკობმა შესძახა: „იოსები ცოცხალია, ის ეგვიპტეშია და მე ვნახავ მას!”

იაკობი მთელი თავისი ოჯახით, შვილებითა და შვილიშვილებით იოსების გამოგზავნილი ეტლით გაემგზავრა ეგვიპტეში. როდესაც იოსებმა შეიტყო მამის ეგვიპტეში ჩამოსვლის ამბავი, სინარულით გაეშურა იაკობთან შესახვედრად. როცა იოსებმა მოახლოვებული ეტლი დაინახა, სასწრაფოდ მიეგება მამას და ცრემლმორეული გადაეხვია. იაკობი მადლობას უხდიდა ღმერთს, რომ საკუთარ შვილს შეახვედრა. იგი მთელი თავისი დიდი ოჯახით დასახლდა ეგვიპტის ქალაქ გოშენში. იოსებმა ყველაფერი მისცა მათ, რაც კი სჭირდებოდათ: სახლი, ცხვარი, თხები და ზრუნავდა მათზე, რომ არაფერი მოკლებოდათ. იაკობი მშვიდად ცხოვრობდა თავის ოჯახთან ერთად. ასწავლიდა თავის შვილებს და შვილიშვილებს თორას და მათთან ყოფნით ტკბებოდა.

ვაჩი

იაკობი თავისი ოჯახით ცნოვრობდა ეგვიპტის ქალაქ გოშენში. გავიდა დრო. იგი მოხუცდა და ძლიერ დასუსტდა. იაკობი გრძნობდა აღსასრულის მოახლოებას. კეთილ იოსებს სურდა, რომ მამამისს, იაკობს ეკურთხებინა მისი ორი ვაჟი – მენაშე და ეფრაიმი. იგი თავის ვაჟებთან

ერთად მამას ესტუმრა.

იაკობს გაუხარდა იოსებისა და შვილიშვილების სტუმრობა.

მან მენაშე და ეფრაიმი თავისთან იხმო, რათა ეკურთხებინა ისინი.

მარჯვენა ხელი იოსების უმცროს ვაჟს –

ეფრაიმს დაადო თავზე, მარცხენა

კი უფროსს – მენაშეს.

– მამა, – უთხრა იოსებმა იაკობს, – მენაშეა ჩემი უფროსი ვაჟი. მარჯვენა ხელი მას დაადე.

– “მე ვიცი, რომ მენაშე უფროსია. მრავალი წლის შემდეგ ეფრაიმს ეყოლება კეთილი და გონიერი შვილი-შვილი და სწორედ ამიტომ მივიღე ეს გადაწყვეტილება.”

დალოცა და აკურთხა იაკობმა მენაშე და ეფრაიმი. შემდეგ თავის ვაჟებს უხმო და ისინიც დალოცა. ამის შემდეგ დაწვა, დახუჭა თვალები და სული ზეცას მიაბარა.

იაკობის შვილებთან ერთად ტიროდნენ ეგვიპტელებიც. დიდი პატივით გააცილეს იაკობი ისრაელში, სადაც დიდებით დაკრძალეს. იოსებმა მოიხსნა გვირგვინი და იაკობის საწოლზე დადო. იხილეს ეს დიდმა მეფეებმა და პატივისცემის ნიშნად თავიანთი გვირგვინებიც იოსების გვირგვინს გვერდით დაუდეს. ტიროდნენ იაკობის შვილები. გლოვა იდგა მთელს ეგვიპტეში.